

ת"פ 15208/12/15 - מדינת ישראל נגד קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ, אהרון סרולביץ, שופן סרולביץ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 15208-12-15 מדינת ישראל נ' קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ ואח'
בפני:
כבוד השופטת שרה מאירי

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד י. ששון וגב' ל. תורן
נגד

הנאשמים

1. קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ל. שגב, מפרק
2. אהרון סרולביץ
3. שופן סרולביץ
ע"י ב"כ עוה"ד י. מלכיאור, א. טויזר וגב' ר. גז

הכרעת דין

החלטתי **להרשיע** את הנאשמים, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

אמנה להלן את הרקע וההליך ולאחריו את נימוקי הכרעתי.

א. הרקע וההליך

1. ביום 7.12.15 הגישה המאשימה כתב אישום כנגד הנאשמים ובו 7 אישומים.

בהתאם להחלטת כב' השופט א. שגב מ-2.5.16, משניתן מענה מפורט לכתב האישום ובו כפירת הנאשמים 2,3 בלבד, הועבר לשמיעת ראיות אליי.

ביום 7.6.16 הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום וצרפה את כתב האישום המתוקן.

בהתאם להחלטתי מ-7.6.16 הודיעו הנאשמים 2-3 כי משהתיקון הוא טכני במהותו, נותרת כפירתם בעינה.

במועדים 24.7.16, 29.11.16, 14.2.17, 4.4.17, 28.11.17, 12.12.17 התקיימו בפניי 6 דיוני הוכחות, בהם נשמעו עדויות המאשימה והנאשמים, תוך שהעידו כל העדים (עדי המאשימה; ועדי הנאשמים 2,3, כולל הנאשמים עצמם), כן הוגשו מוצגי הצדדים.

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב (21.5.18 סיכומי המאשימה; 12.8.18 סיכומי הנאשמים 2,3).

יובהר כי הנאשמים 2-3 ויתרו (הודעתם מ-21.12.16) על חקירת עדי המאשימה 12 (13), 14 (15), 16 (17), 17 (18), 20 (21), 22 (23) ובהתאם, הגישה המאשימה (בהודעתה מ-19.1.17) בהסכמה מסמכים, כמפורט שם.

(אציין כי התייחסות הצדדים בהודעותיהם בהקשר זה כאמור לעיל, היתה למיספור העדים בכתב האישום המקורי ולא המתוקן; בסוגריים רשמתי המיספור שבכתב האישום המתוקן).

כן הגישה המאשימה (בהודעתה מ-6.4.17) את המוצגים מ/4ה'; מ/4ח' במלואם. העדה גב' לילך ביטון (עת/12) שוחררה ע"י המאשימה במהלך הדיון מ-24.7.16.

2. העובדות בכתב האישום

הנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") הינה חברה פרטית, שהעניקה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שירותי שמירה ואבטחה במספר אתרים, בין היתר באמצעות העובדים שפורטו (הוכחש). הנאשמת הינה חברה בפירוק עפ"י צו פירוק זמני. ב-2.3.14 מונה המנהל המיוחד כמפרק קבוע (לא הוכחש).

הנאשם 2 שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהל פעיל בנאשמת (להלן: "הנאשם 2") (לא הוכחש).

הנאשם 3 (להלן: "הנאשם 3") שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהל פעיל בנאשמת, יחד עם הנאשם 2 (הוכחש).

במהלך ניהול החקירה הפריע הנאשם 3 למפקחים לבצע מלאכתם נאמנה, עיכב את החקירה ונהג באופן בלתי ראוי כלפי המפקחים (הוכחש).

הנאשמים 2-3 לא פיקחו ולא עשו כל שניתן ע"מ למנוע העבירות (הוכחש).

3. העדויות והמוצגים

עת/1 מר יהודה קולבקאר, מפקח במנהל הסדרה ואכיפה במשרד הכלכלה (להלן: "קולבקאר") אליו הועברה תלונת עובד בשם ארנוביץ אולג (להלן: "ארנוביץ") (עת/5) מ/1; הוא ביצע מסירה לנאשם 2 של זימון לחקירה מ/2, רשם את דו"ח הפעולה מ-12.11.14 לשיחת טלפון שביצע עם הנאשם 3 מ/3 ומסמכים שצילם מתיק הנאשמת באגף ההסדרה מ/4; דו"ח פעולה שערך ב-10.4.13 מ/5; דו"ח פעולה שערך ב-26.5.14 מ/6; חקר את הנאשם 2 ב-23.11.14 מ/7; חקר את הנאשם 3 ב-26.5.14 מ/8; גבה עדות מגב' יונת פרטוק (להלן: "פרטוק" מ/9) (עת/16), ביום 9.7.13; מסמכים שנתקבלו ממנה בעת שנגבתה עדותה מ/10; הודעה שגבה ממר כהן איב ישועה (עת/19, להלן: "ישועה") ב-9.11.14 מ/11; גבה הודעת ארנוביץ וקיבל המסמכים שנזכרו בהודעתו מ/12; מ/13; גבה ביום 17.4.13 הודעת מר ולנטין דניאל ברסצ'ין (להלן: "ברסצ'ין" עת/7) וקיבל המסמכים שבהודעתו מ/14; מ/15; גבה הודעת מר מיכאל גילבורד (להלן: "גילבורד" עת/9) מ/16; גבה עדות מר שצ'רבטוב יורי (להלן: "שצ'רבטוב" עת/8) מ/17; גבה ביום

עמוד 2

30.4.14 עדות מר טגי ממין (להלן: "ממין"; עת/10) (מ/18); גבה הודעת גב' לימור זרוג (להלן: "זרוג"; עת/23) וקיבל המסמכים שנזכרו (מ/19; מ/20); גבה עדות הגב' אולגה וודבז (להלן: "וודבז"; עת/21) (מ/21); גבה ביום 2.3.14 עדות מר רמי דוד (להלן: "דוד"; עת/22) (מ/22); הדפיס את רשימת הלקוחות מאתר האינטרנט של הנאשמת (מ/23); ערך דו"ח פעולה מ-15.8.13 עת הגיע לאגף ההסדרה, צילם את תיק הנאשמת (מה שהוגש כמ/4) (מ/24); ערך זכרון דברים. ב-17.4.13 הגיע לביקור ב"עינת תעשיות מזון" בקיבוץ עינת ומסמכים שקיבל (מ/25; מ/26); גבה ביום 25.6.13 עדות ממר מנור שוליק (להלן: "שוליק"; עת/15) והמסמכים שקיבל (מ/27; מ/28); גבה (ביום 9.7.13 שעה 12:59) עדות (נוספת) מפרטוק (מ/29); ערך ביום 17.6.13 זכרון דברים למסמכים שקיבל ממועדון ספורט גבעת השלושה והמסמכים שקיבל (מ/30; מ/31); גבה ביום 9.7.13 עדות מגב' גליה כהן ("כהן"; עת/17) (מ/32).

בחקירתו הנגדית הבהיר כי לא זוכר כי בדק ברשם החברות אם הועברו התפקידים (הניהול) לנאשם 3; לא בדק בבנק אם לנאשם 3 זכות חתימה בשם הנאשמת; מחומר החקירה (מזמיני השירות והעובדים שנגבתה מהם עדות) כולם דיברו על הנאשם 3 ולא על הנאשם 2.

כחוקר עלה שמו של הנאשם 3 במהלך החקירה ואז מקבל את גרסתו. לולא כך נהג היה נוהג באופן לא ראוי כחוקר. הוא לא התביעה. לא זכור לו שבדק את התיק של הנאשם 2 במס הכנסה או במע"מ, או שנערכה חקירה בתחום זה, או כתב האישום שהוגש בהליך.

לא חקר את אנזור גולן, שם שעלה בתיק. לא נבדק הפער בין 2006 (בה טען המתלונן גילבורד שהחל לעבוד אצל הנאשמת) לבין 2010 שהנאשמת הוקמה, ביקש לראות תלושי שכר של העובד גילבורד (ע"מ לבחון אם זו הנאשמת או ישות משפטית אחרת); התמקדו בתקופה הנדונה. כן נבדק בתיק החקירה הנושא של ישות משפטית קודמת (בה, כנטען בשאלה, הנאשם 3 טען בעדויות כי היה מנהל /מנכ"ל) והחקירה התייחסה לנאשמת. לא בדק של מי החתימות ע"ג הסכם התקשרות מ/26, חתימה שהנאשם 3 טען שאינה שלו, לא בדק אם היא מזויפת.

הנאשם 3 נחקר ב- 26.5.14 כשנשאל למה לא התייצב לחקירה ביום 11.5.14, אליה זומן.

אינו יכול להשיב כחוקר כמה כתבי אישום הוגשו ביחס לחשודים שלא התייצבו לחקירה.

לדעתו, "לוויה" היא סיבה לגיטימית לא להתייצב לחקירה; הן לנאשם 2 והן לנאשם 3 נמסרו הדרישות לזימון /למסמכים.

הנאשם 3 התייצב לחקירה באזהרה כשפורטו בפניו בזימון, ההאשמות, החוקים והסעיפים. לא אומר לנחקר-חשוד שיש לו הזכות להמנע מהפללה עצמית, שכן מדובר בחקירה באזהרה. חקר את הנאשם 3 מתוקף סמכותו בחוק ארגון הפקוח על העבודה ויתר חוקי העבודה. יודע על זכות של כל אדם לשמור על זכות השתיקה. לא מצליח לחבר לזה את הזכות להמנע מהפללה עצמית. לא אמר שהשאלות היו מוכנות מראש (לחקירה אליה לא התייצב הנאשם 3) אלא כי גיליון החקירה הוכן מראש ולכן הופיע בגליון חקירתו התאריך 11.5. לא סימן בנורה אדומה את השאלות ששונות/התווספו עקב אי התייצבותו. אינו יודע/לא זוכר אם יש שאלה שרצה לשאול ב- 11.5 ולא נשאלה ב- 26.5. לא סימן בנורה אדומה/במרקר צהוב, שאלות שהיו צריכות להשאל ב- 11.5 ולא נשאלו ב- 26.5, או להיפך; הוגש דוא"ל תכתובת בינו לזרוג (נ/2).

אשר כי הנאשמים 2-3 טענו בפניו כי החברה (הנאשמת), כי "הזכירו משהו כזה" שהקשיים הכלכליים נבעו בשל הפרת הסכם עם ספקים. לא זוכר לומר אם טענו בפניו, שלאחר שהנאשמת נקלעה לקשיים כלכליים, הם משכנו את הבית של אמם ע"מ שיהיה תזרים מזומנים לחברה.

בגיליונות חקירתם כתב כל מה שאמרו הנאשמים. לא זוכר בדיוק, אך אם זוכר, השם של א. שמש לא נחקר, שמה עלה, אם לא טועה ביקר "באחת מהכתובות שלהם בקריית מלאכי", אם לא טועה, יש גם תלוש של אחד העובדים לאותו חודש "מקונדור בטחון ומא. שמש". נציג שפגש שם לא נחקר.

לפי המסמכים שהוצגו לו (22.10.13) שלחה לו ורד הסכם התקשרות מול חברת קונדור (הוגש כנ/3).

לא יכול להיות שקיבל במהלך חקירת הנאשמים 2,3 מסמכים על הלוואה שניתנה/משכון הבית של האמא /על משכורות/מצב כלכלי/ספקים שברחו - ולא הכניסם לתיק החקירה.

בח.נ. למפרק הנאשמת השיב: מה שידוע לו מתיק החקירה, ממזמיני השירות, ב- 2013 הפסיקה הנאשמת לתת שירותים/לשלם משכורות. לא זוכר תאריך מדויק, או אם זה היה בסוף 2012. לא זוכר כמה עובדים עבדו אצל הנאשמת. יודע מהעדויות ש- 2 מהעובדים נקלטו ישירות אצל עינת תעשיות מזון; עלתה טענה מגורמים בעינת, שברגע שהעובדים נקלטו אצלה "היתה איזשהי התחשבות", עלתה טענה שעינת קיזזה כספים שהיו אמורים להשתלם לקונדור בטחון, שכשהעובדים נקלטו אצל עינת, היתה איזשהי התחשבות. להערכתו, סביר להניח כי מי שקיבל התפקיד שלו בתיק (החקירה) היא אורטל (עת/2).

מר יאן לה גנק, מנהל תחום תיאום מדיניות ואכיפה פלילית באגף לאכיפה פלילית, ממונה עקיף על קולבאקר ועל אורטל ("גנק") (עת/3) העיד כי ערך זכרון דברים מ- 13.4.14.

באותו יום, בהיותו מחוץ למשרד, אורטל עדכנה אותו שהנאשמים 2 ו-3 הגיעו למשרד, הגם שלדבריה, לא זומנו לאותו יום, אלא לתאריך מאוחר יותר. משהכיר הבעיה בתיק (באיחורים ובשת"פ), הגיע למשרד, לזהות את הנאשם 2, שהיה ללא ת.ז.; לכן מסר לו זימון נוסף במסירה ידנית ותיעד זאת בווידיאו וכן מסר זימון לנאשם 3, אותו ניתן היה לזהות. אשר חתימת הנאשם 3 ע"ג זימון שמסר לו ע"מ שיגיע ל- 11.5, זימון מ- 13.4.14 (מ/33) וזימון נוסף מאותו תאריך (מ/34) וכן ערך מזכר מאותו תאריך בכתב ידו, כשהוא תיקן התאריך וחתם מזכר מ- 24.11.14 (מ/35).

באותו יום (23.11.14) 2 הנאשמים היו במשרד, אך הוא מדבר על הנאשם 3, אורטל חקרה אותו; עודכן ע"י המככז ניר שחורי (עת/4), שהנאשם 3 השיב בשלב מסוים שהוא מקליט ובשלב מסוים השיב שלא מקליט ועל רקע התנהלות קודמת של הנאשמים 2 ו-3 ובעיקר הנאשם 3, שגנק עודכן שקרע דפים שנמסרו לו לחתימה, דברים מעין אלה, כשהחשש לשיבוש הליכים היה יותר גדול וכשסרב הנאשם 3 להשיב אם מקליט או לחשוף ההקלטה, החליט לתעד בווידיאו את המשך ההתנהלות וזאת בהתאם להנחיות פרקליט המדינה. מניח שהדיסק שהוצג הוא הדיסק. זה לא כתב ידו. יש מזכר של שחורי. התייעץ עם התובעת הראשית של משרד הכלכלה והזמין משטרה תוך שהבהיר כך לנאשם 3, שהחליט לצאת מהחקירה; מסר לו זימון נוסף, אם אינו טועה ל- 24.11, ולאחר שהלך, ביטל הקריאה למשטרה. למחרת כתב את המזכר וגם עודכן ע"י קולבאקר שהנחקר לא הגיע לזימון, תוך שהעלה כל מיני טענות, כמפורט במזכר (מ/36).

הוגשו הזימונים שמסר לנאשם 3 (מ/37) וסרטון הוידאו שהוסרט (מ/38).

בח.נ. אישר כי בתקופה הרלוונטית להליך החל בתפקידו האמור; יש לו ניסיון מסוים בחקירות.

משלא ראה את כל הסרטון (מ/38) לא זוכר אם אורטל/קולבקהר הזהירו את הנאשם, טרם הגיע אבל אם לא טועה, שאל אותו שאלות אינפורמטיביות כלליות, שלא קשורות לליבת החשדות נגדו; שאל היכן גר, מי ר"ח, איך אפשר להשיג את ר"ח וכד'. לא ראה את כל הסרטון ולא זוכר אם הזהיר את הנאשם 3, שאל שאלות לגבי כתובתו, לגבי העובדה שהוא נדרש להמציא מסמכים, איפה אפשר להשיגו (כי הוא נחקר, חשוד), כי בשלב זה היה במשך שנה קושי בהגעה אליו, דברים אינפורמטיביים לגבי איפה גר, וכו'. חלות על מעסיק חובות להמציא מסמכים לפי כל מיני חוקים ולכן דרש אותם. הוגש הסרטון השני לחקירת הנאשם 3 (מ/39). נכון שהנאשם 3 אמר לו "בוא תראה" והשיב לו שלא רוצה לראות. זה בטלפון שלו, זה כמו מחשב, הוא לא נכנס לטלפונים של חשודים בלי צו, זו הפרטיות שלו (של החשוד), זה הנוהל גם אם הנאשם 3 אמר לו שסתכל שלא הקליט ולא צילם; החשוד לא נתן תשובה ברורה אם כן מקליט או לא מקליט. בשלב מסוים הנאשם 3 הרים לכיוון אורטל את הטלפון כאילו הוא מצלם אותה וגנף לא הולך להכנס לטלפון שלו כדי לבדוק, כדי לא לפגוע בפרטיותו, כמי שאינו חוקר מחשבים מיומן ואין לו צו, גם אם נחקר מסר לו את הטלפון הנייד שלו. גנף לא כתב את כתב האישום. אין לו מזכר/דו"ח פעולה/צילום/מידעה אישית, שהנאשם 3 הקליט/צילם בפועל את אורטל, אלא תעוד וצילום של התנהלות הנחקר, שהעלתה חשד כבד מאוד שמצלם/מקליט ושולח למחשב במקום אחר. לא יכול לאשר, כי לא יודע מתי לראשונה הוחתם הנאשם 3 על המצאת מסמכים בחקירה.

מר רמי דוד, סוכן ביטוח ("דוד") (עת/22) העיד כי נתן לנאשמת שירות של ביטוחים (לעסק, לרכבים, לביטוח פנסיוני של עובדיה). אישר נכונות דבריו במ/22. הביטוח הפנסיוני של העובדים בוצע בהוראות קבע, ישירות לחברת הביטוח. היו חזרות של תשלומים, ניסו לפתור זאת בכל דרך, הוזמן ר"ח מטעם הנאשמת "כדי למצוא הדרך הנכונה לפתור בעיית התנאים הסוציאליים"; משהיו הרבה הפסקות עבודה היה קשה לשבת על המדוכה לגבי כל עובד "עשינו כל מה שרק אפשר וגם זה לא צלח".

העיכובים בהעברת התשלומים היו לפיצויים, תגמולי עובד ותגמולי מעסיק. הקשר הראשוני שלו היה עם הנאשם 3 ואח"כ נכנס לנעליו הנאשם 2.

מיום שהכיר את הנאשם 3 בעסקים, הם בקשר חברי מצוין, גם אכל עמו טרם שעלה אולם. הזכיר בפני חוקרי האכיפה את הנאשם 2 כמחליף את הנאשם 3, אך לא ידע שזה אחיו. עומת עם שורות 17-18 כשהשיב על נציגי החברה וכשלא הזכיר את הנאשם 2 - עדיין הם נציגי הנאשמת. לא מבין איפה הבעיה.

בח.נ. לא ידע אם טרם הנאשמת היה עוסק מורשה בשם "קונדור" או אם הוא טיפל בביטוח של עוסק מורשה של אנזור. טיפל ב"קונדור" באופן כללי משהו כמו 15 שנים. לא יודע אם חברה/עוסק מורשה. הרבה שנים. כשדיבר על אנשי קשר התכוון לכל התקופה בכללותה. חושב שאמר בהודעתו שיתכן מאוד שהיו גם תשלומים לביטוח, בשיקים. "לא סגרתי את זה לגבי החברה הספציפית הזאת". הוא היה השליח (קיבל צ'ק ממוען לחברת הביטוח עם רשימות שמות והפרשות). לא יודע מועדים שהחברה לא עמדה בתשלומי הביטוח לעובדים, או על תביעות חוק למפרק, או על בדיקה שלה על הפרשות לעובדים, או על ניסיון הנאשם 2 ללוות כספים מחב' הביטוח.

ע"ת/7 מר ולנטין ברסצ'ין ("ברסצ'ין", העיד ביום 29.11.16), היה עובד הנאשמת מיולי או יוני 2010 עד ספטמבר 2012 כולל, בגבעת השלושה, בהוד השרון במוסנזון (פנימיה), בקיבוץ עינת-מזון ותעשייה. באוקטובר עבד כבר במפעל באזור התעשייה (מ/14). כשעבד בקיבוץ עינת מסר עדותו. אישר תלושי שכר לחודשים יולי-ספטמבר 2012; נמ/40' לא קיבל שכר ספטמבר 2012 עד לעדותו, יש גם 17.42 ימי חופשה שלא קיבל, לא קיבל הכסף לפנסיה; בחברת הפניקס לא נתקבל כסף עבורו. מהפניקס קיבל חלק ב- 2016, כשהיה כמעט שנה וחצי בפנסיה, שיש לו שם 3,000 ₪ מינואר או פברואר. זה או פיצויים או חלק לפנסיה, לא יודע (מ/40). בכל הזמן שעבד בנאשמת (עבד גם ממאיוני 2008 עד 2009 בסוף, אח"כ באבטלה עד יולי/יוני 2010) הנאשם 3 הוא הבעל בית הוא כל הזמן נתן לו שיקים, משכורת, רק הוא נתן משכורת.

בח.נ. אישר כי עדותו נמסרה בזמן עבודתו בקיבוץ עינת, עינת הפרישו לפנסיה למנורה-מבטחים, ה- 3,000 ₪ שקיבל, זה לא קשור לעינת אלא לקונדור (הנאשמת), היה סיכום בין הנאשמת לעינת שיעבור (עם עובד בשם יוריו) להיות עובד של עינת ושבמקום שעינת תשלם לקונדור, יעברו לעבוד ישירות בעינת, שתשלם לברסצ'ין ישירות. לא השתמש אז בחולצה של קונדור. לא קיבל מהנאשם 2 אחרי חודשיים בערך, מעטפה עם מזומן. אם נתן לו כסף לא היה מגיש תביעה. לא תבע המפרק.

עוה"ד שלו דיבר עם עוה"ד של הנאשמת, כשכבר היה התיק שלו בבית ד/ כשקונדור כבר פשטה רגל. מקונדור לא לקח כלום. "אין לו פרטנזיה נגד שופן, רק שלושה דברים שמגיע לי".

בני היה מנהל עבודה. שיקים לקח רק מהנאשם 3 ("בכח"). הנאשם 3 שילם כסף אבל היה קשה לקחת. היה צריך ללכת למשרד הנאשמת לקחת. לפעמים בני, לפני, אבל בחצי שנה אחרונה רק אצל הנאשם 3. קשה היה לקחת אבל הוא נתן.

לגבי התקופה הראשונה אנזור עבד בקונדור בטחון; זה סגן שלו. לא יודע מה היה שם במשרד.

גב' יונית פרטוק, מנהלת עסקים של גבעת השלושה (משנת 2009 עד ינואר 2016), גזברית ויו"ר דירקטוריון מועדון הספורט גבעת השלושה (מאוקטובר 2012) ("פרטוק"; ע"ת/16) העידה (ביום 29.11.16) ואישרה הודעות שמסרה למשרד הכלכלה (מ/9, מ/29), לאחר שעיינה בהן והרשום בהן נכון.

נתקיימה פגישה ב- 8.11.12 (סיכום הפגישה בתוך מ/9) ושנתקיימה לפי מה שכתוב, עם הנאשם 3, מנכ"ל קונדור (ע"מ שתיתן את שירותי האבטחה ע"י מאבטח חמוש, כדי שלמועדון הספורט יהיה רישיון עסק). חושבת שנציג הנאשמת, המנכ"ל היה הנאשם 3, לפי מה שרשמה.

בח.נ. העידה כי לפני אוקטובר 2012 לא היה לה קשר לשמירה במועדון, למעט אישור החשבוניות.

מועדון הספורט צריך היה מאבטח עם נשק, הנאשמת מעולם לא התחייבה לשומר עם נשק, עניין שהיה על מועדון הספורט לדרוש. הגם שהציעו שהשירות ינתן באמצעות חברת א. שמש (להם היה רישיון) זה לא פתר העניין, כי החשבונית לא יצאה על שמה. לא שמעה/ראתה שמישהו מהשומרים באתר תבע או דרש את שכרו ישירות מהקיבוץ/מועדון הספורט.

הגב' אורטל מנחם פסטוביץ, מפקחת עבודה במשרד הכלכלה ("פסטוביץ") (עת/2; העידה ביום 14.2.17) כי ערכה דו"ח פעולה מ- 12.11.14, להגעה שלה עם קולבקאר' ע"מ למסור לנאשם 3 זימון לחקירה באזהרה, ליד חנות בקניון פ"ת.

מסרו לו את הזימון לחקירה באזהרה וטופס אישור מסירה.

הנאשם 3 קרע את אישור המסירה אחרי "שכתב את שמו שופן", תפקידו, חתימה, ואמר שהוא לא מגיע כי חתימה זה משהו מחייב. קרא את הזימונים ואח"כ קרע אותם (מ/41; מ/42).

היא וקולבקאר מסרו זימון לחקירה לנאשם 3 מ- 11.11.14 (מ/43), היא ערכה דו"ח פעולה מ- 23.11.14, בעקבות חקירת הנאשם 3 ב- 23.11.14, שהגיע לחקירה שזומן אליה, ללא תעודה מזהה, בניגוד לרישום בזימון; מתוארת חקירתו, לאחר שהקריאה לו את כל הנספחים, שלפי החוק עליהם הוא חשוד לכאורה, כשהשיב שאינו יכול לקרוא וכתב שלא יכול לקרוא, מסמכים שהודפסו ע"מ שיחתום עליהם ויבין את זכותו להיוועץ בעו"ד ואת החשד נגדו.

היא חקרה אותו והיא חתמה על ההודעה (מ/44; מ/45). החקירה נעצרה מספר פעמים כי לאחר שהקריאה בפניו את תוכן האזהרה, ידעה אותו כי נאסר עליו להקליט/לתעד החקירה וכי אם עושה כן עליו ליידעה, שאחרת זה עלול להחשב כשיבוש הליכי חקירה, כשהשיב הנחקר שהוא לא יודע אם הוא מקליט אם לא; מספר פעמים במהלך חקירתו התחמק מלענות תשובה ברורה לשאלה אם מקליט או לא - לכן הודיעה למנהלה גנק, ולפיכך נעצרה החקירה להתייעצות, מספר פעמים. בנוסף, הנחקר הוציא את הטלפון הנייד שלו, וככל הנראה, צילם אותה. החקירה הסתיימה אחרי שגנק אמר לנחקר שמזמין משטרה ע"מ לבצע עליו חיפוש וביקש להוציא הנחקר החוצה עד שיגיע שוטר ואז הופסקה החקירה, כשנתקבלה הנחייה למסור לו זימון חדש לתאריך 24, אם לא טועה ליום המחרת, והוא לא לקח את הזימון (לו אכן קראה, לא היתה אומרת זימון ל- 24, אם אני לא טועה, ליום המחרת).

כשהיא מתכוננת לחקירה היא מכינה שאלות, עוברת על כל תיק החקירה מתחילתו ועד סופו, עדויות עובדים, עדויות שקשורות לתיק, מסמכים שהתקבלו, תאריכים שצריך לשים לב אליהם, כל הראיות שבתיק. תיק כזה, בו לא מעט עובדים ולא מעט סעיפי חקירה, יכול לקחת בין 3-4 ימי עבודה. לא השלימה את חקירתו של שופן באותו מועד. היא גבתה הודעת החשוד (הנאשם 2) ב- 26.5.14, היא והוא חתמו עליה (מ/46).

בח.ג. אישרה כי (הנאשם 3) הגיע לחקירה ב- 23.11.14 לאחר שמסרו לו הזימון בפ"ת, אותו זימון שקרע (את חתימתו). נכון שכבר ידעה איך הוא נראה ונכון שביקשה ממנו ת.ז.; נכון שיכלה לדעת שמדובר בו כשהגיע לחקירה ב- 23.11, אך נחקרים נדרשים להגיע עם תעודה מזהה, ע"מ לבדוק אם השתנה משהו שלא מעודכן. נכון שיש גם אפשרות לשאול אותו.

אישרה שבחקירתו ב- 23.11 למעשה לא ידעה בוודאות אם הקליט או לא את החקירה.

למיטב זכרונה, נשאלו השאלות (שהכינה לקראת חקירתו ב- 23.11) בחקירה שנערכה לו אח"כ (לנאשם 3; אגב, "ולא לנאשם 1" כפי שהוצגה השאלה).

כשדוויקה השאלה, השיבה כי שאלות שהוכנו נשמרות בקובץ והן יכולות לשמש בהמשך החקירה. היא וקולבקהר היו צוות חוקרים, כשהוא ניהל התיק והיא סייעה לו. שאלות ותיקי חקירה, בד"כ לא עוברים מחוקר אחד לשני, אלא אם עובד סיים תפקידו באגף. תיק החקירה מתחיל ומסתיים אצל חוקר כשהוא יודע את כל הפרטים בתיק החקירה. הנחקר (שופן) יצא מהמקום בליווי מאבטח, כשגנק אמר למאבטח לקחת אותו החוצה. הוא לא סולק מהמקום, הוא יצא ע"י המאבטח, מאחר והוא נגע בצידוד של משרד הכלכלה, שהיה בחדר החקירות.

את הנאשם 2 חקרה ב- 26.5.14, כתבה שהיה נסער. הוא בכה, לא לאורך כל החקירה.

לזכרונה, הוא סיפר שבעקבות קשיים כלכליים שנקלע אליהם, הוא משכן את הבית של אמו ולקחו לו את הבית (תשובה שניתנה בלא שמ/46 היה בפניה).

לא עשתה מאמצים לבדוק שאכן משכן הבית, עם זאת חלה עליו חובה להוכיח כי המשכון נעשה למען תשלום לעובדים/תשלום שכר/הפנסיה.

גם הוא וגם הנאשם 3 נדרשו מספר פעמים להצגת מסמכים וזה לא משהו שקרה. באותו שלב ידעה כבר שהנאשמת בפירוק. לא בהכרח ידעה שהמסמכים הולכים למפרק.

לא פנתה אישית למפרק. אם לא טועה קולבקהר פנה למפרק, יש גם התכתבות מסויימת בינה למפרק, אך לא זוכרת אותה.

מר כהן איב ישועה, שימש כמנה"ח וחשב שכר של הנאשמת מאז שהוקמה, לזכרונה, מינואר/פברואר 2010 ("ישועה"; עת/19; העיד ב- 14.2.17) אישר את עדותו מ- 9.11.14 (מ/11). קודם לכן הועסק אצל רו"ח מינס, בעסק שטרם הקמת הנאשמת, בהנה"ח.

הועבר מהעסק לחברה. הנאשם 3 שכר את שרותיו כמנהל חשבונות של הנאשמת. הוא נתן לו הוראות עבודה. תוכנת "רווחית" היא תוכנת הנה"ח, הכין צ'קים באמצעותה בנאשמת. בתחילה, לא זוכר/חושב, שנאשם 2 חתם על הצ'קים וכשהנאשם 3 קיבל זכות חתימה אז הוא חתם על הצ'קים. על העברות בנקאיות אותו דבר. לפי מה שהבין, מי שיזם את הקמת החברה זה הנאשם 3. הוא מי שהביא את העניין. כל הקשר שלו בעבודה היה עם הנאשם 3. הוא שנתן לו (ישועה) הנחיות להכין צ'קים לספקים. מידע לגבי תנאי העובדים קיבל מהנאשם 3 ומאוקסנה המזכירה.

הוא לא דיווח על קשיים תזרימיים בנאשמת, כי הוא לא שילם. אם שכר של עובד היה שונה משכר מינימום, הנאשם 3 אמר לו מה לעשות או ישירות או דרך המזכירה. ניכו משכר העובדים להעברה לקרן פנסיה, לפי הסבריו של הנאשם 3, מההתחלה.

כך גם ניכויים גם לקופ"ג, כשהן לפנסיה והן לקופ"ג הניכויים בוצעו לפי החוק, אבל מוקדם מהמועד שבחוק. לפי הבנתו, ניכויים כאלה לא הועברו לקופות הגמל. בתקופת הנאשמת שום כספים לא הועברו.

ב-2011 כשראה שהניכויים לא מועברים, אז בשכר שלו עשה ביטול של הפנסיה כדי שלפחות יקבל בחזרה את

הפרשותיו (ניכיון). לא כך נעשה ביחס לעובדים האחרים בנאשמת.

נדמה לו ב-2011, כשראו שנוכה מהעובדים לפני הזמן שהחוק מחייב אז עשו קיזוז רטרואקטיבי, אבל ההפרשים לא שולמו לעובדים, כמו שעשו אצלו. מינואר 2011 חזרו להפריש ממנו ובסוף השנה לא הועברו ולא קיבל החזר.

הקשיים הכלכליים היו בסוף, בחצי השנה האחרונה לפני הפרוק, אחרי הפסד של עסקה גדולה ומאותה תקופה גם משכורות לא שולמו. הכל לא שולם.

ביקש כל הזמן שיהיו העברות מסודרות לפנסיה אך זה לא נעשה. ציין בפני שופן שזה פלילי, לא פעם אחת, והוא הגיב ש"זה יסתדר". כל חודש הכין הצ'קים להעברה לקרן הפנסיה, העבירם לנאשם 3, או ישירות או באמצעות המזכירה. הצ'קים לא נפדו.

להבנתו, הנאשם 2 עסק יותר בניהול צוות עובדים; מי שהיה (בנאשמת/בניהולה) זה הנאשם 3. הנאשם 2 לא שאל אותו שאלות או עשה משהו.

בח.נ. השיב "יכול להיות, לא זוכר, בדרך כלל לא", הוציא תלושי שכר לעובד לאחר 10 לחודש. עד ה-10 עשינו את התלושים. העיסקה הגדולה שנפלה היא עם חצי חינום. היה מדובר בהרבה כספים, עבודה גדולה, הנאשם 3 הגדיל את "כמות העובדים" והשקיע המון הוצאות - בגדים, קורסים, נשקים, ציוד. לא זוכר ערך/מספרים בש"ח של ההשקעה האמורה. גייסו גם הרבה עובדים. זוכר קורסים לא זוכר תשלומים על הקורסים.

זה גרם לתזרים מזומנים שלילי, מינוס הולך וגדל, כש"הבעלים" ניסו כל הזמן להביא מימון ממקור אחר, שילמו יותר ריבית מהחזרים. ניסו לגייס כספים, דרך חברות מימון, הלוואות, הבנקים לא נתנו, הלוואות קצרות שנדחו כל הזמן, חושב שלא קיבלו מימון ממשלתי. לא זוכר עוד פרויקטים והתקשרויות שנפלו. עברו משרדים בגלל הגדלת העסקים. במשרד הקודם אי אפשר היה להקים מוקד, לקשר בטחוני עם העובדים. הגיע יועץ אבל לא ראה פעולות לקבלת המימון. כתב מסמכים, לא זוכר סכומים, חושב מאות אלפי ש"ח, אבל לא זוכר. טרם החברה, העוסק מורשה של העסק היה ע"ש אנזור, אבל הוא לא נתן לי הוראות ישירות, רק הנאשם 3, אבל אנזור היה מנהל של העסק. משלב החברה, הוא (אנזור) יצא. לפי מה שרשום, הנאשם 2 הוא בעל המניות היחיד. ראה האישור, פרוטוקול, שהנאשם 3 הוא מורשה חתימה, לא זוכר מתי, כמה חודשים, יכול להיות שלושה, אחרי הקמת הנאשמת, שהפך למנכ"ל של כל פעילות הנאשמת. הנאשם 3 התנהל מול מקבלי השירות. זה היה תפקידו וגם חיפש הלקוחות והביאם לנאשמת וגם עובדים.

בח.ח. השיב כי אם זוכר נכון התמוטטות כלכלית בעקבות נפילת העיסקה עם חצי חינום היתה בסביבות יולי-אוגוסט 2011, סליחה 2012. הנאשם 3 ניהל את החברה בכל דבר, הוא חיפש הלקוחות, הביא הלקוחות, דאג למימון, לכל הקשרים של החברה, "לכל החיצון לה".

מר אולג ארנוביץ', עבד בנאשמת מאוקטובר 2010 ועד אוגוסט 2012 כמאבטח ("ארנוביץ" ; עת/5, העיד ביום 14.2.17), כמעט כל הזמן במרכז התרבות הרוסי ברח' גאולה 38 ת"א, זה לא השגרירות (זה קשור לשגרירות). כשהגיע בחברה וחתם חוזה אמרו לו שמנהל העבודה זה בני ואם יש שאלות צריך לבדוק עם

הנאשם 3. בחברה סיפקו לו נשק, מדים, או הנאשם 3 או אנזור. אישר חתימתו ע"ג הודעתו מ- 26.2.13 (מ/12). התלונה מ- 29.10.12 היא שלו כי הנאשמת גונבת ממנו כסף, רושמים בתלוש הפרש לקופה, התקשר לפניקס ולמנורה - ובירר ולא היו בהן פוליסה על שמו ולא קיבלו שקל מהחברה או ממנו אבל בתלוש משכורת היה כתוב פניקס או מנורה, כולל הנספחים לתלונתו (מ/47). חתם על הודעה על סיום עבודה מ- 16.8.12 (מ/48). הפסיק עבודתו כי לא שילמו בקופות גמל, זה כסף שלו, שמגיע לו עפ"י החוק. כל הזמן היו בעיות עם לקבל כסף. הצ'ק היה בתאריך 9 לפי החוק אבל התקבל אחרי 20 ומשהו, 25, 28 של חודש, אמרו אל תשים צ'ק על החשבון, שנמאס לו, לדוגמא קיבל צ'ק 27 הלך לבנק לדוגמא, שמה אומרים שאין כיסוי בחשבון של החברה אין כסף.

הלך לבנק פועלים פ"ת שם מנהל מחלקת עסקים טלפון לשופן, אותו סיפור כשהחברה עברה לבנק אחר, בבתים וסוף סוף הם אמרו אין בינתיים כסף בחשבון החברה ולא נתנו משכורת בכלל. לא קיבל חודשיים אחרונים בכלל משכורת. עזב באוגוסט, זה אומר שזה היה יולי אוגוסט או יוני יולי. לא זוכר בדיוק. לאחר שרען זיכרונותיו בתלונתו, השיב שזה יוני, יולי 2012.

גם אחרי המכתב לא קיבל משכורת אוגוסט. פתח תיק בביה"ד, הנאשמת לא התייצבה, פתח תיק הוצל"פ, אח"כ נאמר לו שפשיטת רגל. בסופו של דבר קיבל את הכסף דרך ביטוח לאומי. אישר את תלושי שכרו (מ/49). לא קיבל 13 ימי פדיון חופשה בסיום עבודתו, כל מה שקיבל קיבל דרך בטל"א (מ/50). מנכ"ל החברה היה הנאשם 3. קודם חשב שזה בעל החברה ומישהו אמר לו שבעל החברה הרשום זה אח שלו אברהם, שעבד באותו אתר כמאבטח רגיל, סליחה אהרון לא אברהם; אם ביקש משהו שבני לא יכול לעזור אז אמר לו לדבר עם הנאשם 3 שהוא מנכ"ל החברה, הוא מחליט את זה. בירר שלא שילמו לו קרן פנסיה רק משהו בקיץ 2012, בגלל הבעיות במשכורת החל לברר.

בח.נ. השיב שמתחילת עבודתו דיבר עם הנאשם 3 וגם בסוף זה היה אותו אדם. את אנזור ראה בכל תקופת עבודתו אולי 2-3 פעמים. כשהופנה לדבריו בהודעה כי קיבל הנשק מאנזור - השיב כי יכול להיות שאמר, לא זוכר עכשיו, עברו כמה שנים, אם קיבל מאנזור או משופן. אם אמר שאנזור הוא סמנכ"ל, אז כן. מנהל העבודה היה בני שניהל אותם. חתם איזה חוזה עבודה, לא בהתחלת העבודה, כשאמרו לו שהם משלמים לקורס נשק ובגלל זה יש התחייבות לעבוד שנה. הנאשם 2 עבד כמאבטח ב- 2012 פחות או יותר, 2011 זה גם היה, 2010 לא זוכר. פגש אותו שם בעבודה, מחליף אותו או הוא מחליף את הנאשם 2, פגש את הנאשם 3 פעם אחרונה כשהחזיר האקדח. דיבר איתו בטלפון, אמר לשופן שאם לא יהיה משכורת, יעזוב העבודה ויתלונן למ"ה או משרד ממשלתי ושופן ענה לו שיכול להתלונן אפילו לאלוהים.

מר חמי מנחם ניר, חוקר במשרד הכלכלה ("ניר", עת/11; העיד ב- 14.2.17), ערך ב- 6.11 ראיונות לחברות חדשות שביקשו לקבל רישיון לקבלן כ"א/לשכת שירות להשמות, מה שמתחת לחוק קבלני כ"א. הוא ערך ראיון קצר לנאשם 2, הזמינו מנהל החברה, בעלים ואחת השאלות הראשונות, השיב שזה אח שלו, שופן, ואז הבין שלא מולו צריך לשבת. הנאשם 2 חתם לפניו (חלק מ/4; מ/5 שבתוך מ/4). אחרי שלא חזר אליו, לא עקב על המשך התהליך.

בח.נ. השיב כי היתה בפניו ניירת, כשמגישים, עוד אין דבר כמעט. הוא (הנאשם 2) הוזמן כדי לקבל רישיון לנהל,

אז לא שואל מי מנהל, כי עוד אין מנהל, כי עוד לא אושר ע"י המשרד. לא זוכר אם הנאשם 2 הביא לראיון רשימת לקוחות, רשימת עובדים, לא זוכר אם הציג את זה. לא זוכר אם נתבקש להביא רשימת לקוחות ועובדים, אבל אם זה ראיון אז איזה לקוחות יש לו? עוד אין חברה, אין רישיון. אישר את הרישום - לא יודע למה ביקש לגבי אנזור, משער שהוא היה הבעלים הקודם, בעל עניין מאוד רציני. לא זוכר אלה מסמכים היה צריך להציג אז בתיק ההסדרה.

אם הציג מסמך, יש להניח שמצוין בתיק ההסדרה, אח"כ אם היה מביא מסמכים, יכול להיות שהיה מטפל בזה. עד כמה שמבין מהתיק, הוא לא הביא.

מר דרור אהרון, שהיה מנהל הכספים בעינת תעשיות מזון ("אהרון"; עת/14; העיד ביום 14.2.17) זכר שבאו מפקחי משרד הכלכלה ב- 17.4.13, בענין חברת כ"א קונדור, מסר להם מסמכים שהיו לו והסביר שדרש לא לעבוד עם חברה זו, למיטב זיכרונו 2 עובדים שהועסקו "ע"י חברת באמצעות חברת קונדור" התלוננו אצלו שלא קיבלו שכרם. החליט להעסיקם והם קיבלו אפילו מקדמה כדי שיוכלו להתקיים.

אישר כי מסר הסכם התקשרות עם חברת כ"א דב שמירה מול קונדור בטחון טרם זמנו (מ/52); ההסכם היה בתיק ההסכמים של החברה (מ/53) זה חלק מהמסמכים בתיק, הסכמי התקשרות בחברת כ"א קונדור (מ/54). היתה פנייה של עינת לחברת קונדור על איחור במתן שכר לעובדים, זה חלק מהביקורת הפנימית (מ/55), למרות שבדקו, העברה בוצעה מעינת לקונדור, לא הגיע תשלום ל- 2 עובדים שנקלטו ע"י עינת כעובדיה.

בח.נ. אישר כי 2 העובדים שצ'רבטוב וברסצ'ין עברו לעבוד בעינת; לא ידוע לו על שום חוב של עינת לקונדור, עינת העבירה לקונדור כסף בגין עבודתם באמצעות קונדור, בעינת.

ודאי שראה את העובדים עובדים בשטח. לא ידוע לו דבר כזה שאחרי שנקלטו (בעינת) הם עבדו עם מדים של קונדור. הסכם מ/52 מ- 21.12.13 הוא בתקופת עבודתו, נערך ע"י עו"ד, חתום על ידו וע"י דב שמירה. לא זוכר אם באותו מועד, 2 העובדים האמורים עבדו ישירות בעינת.

מר מיכאל גילבורד, עבד בחברת קונדור ("גילבורד"; עת/9; העיד ב- 14.2.17), סיים ב- 2012 בספטמבר והתחיל לעבוד אם לא טועה, 5-6 שנים בערך כמאבטח, בכמה מקומות. את הנשק מסר לו בני.

כשהיו לו בעיות עם השכר פנה לנאשם 3, מנהל החברה. אנזור היה אחראי על הנשק וכל מיני דברים, היתה תקופה שנראה לו שהיה מנהל הכי גדול בחברה, אולי כן אולי לא, לא יודע. הנאשם 2 היה מנהל חברה אבל זה רק מאביב 2012, כמה חודשים, בקיצור 2,3 חודשים.

התלוש האחרון שקיבל הוא אפריל. הוגשו תלושים יולי-אוגוסט 2012 (מ/56). קיבל תלוש וכסף אחרון אפריל 2012, עבד עד סוף ספטמבר, קיבל או אחרי חודש/חודש וחצי או בכלל לא קיבל. כשרעננו זיכרונו מהודעתו, השיב כי ממרץ ועד אוגוסט 2012 לא קיבל, זה יותר נכון, כי עכשיו זה אחרי קצת זמן. אישר חתימתו על הודעתו מ- 30.4.13 (מ/16).

בתלוש 8.12 יש יתרה לזכותו של 5 ימי חופשה - לא היה בחופשה. בסיום עבודתו לא שילמו לו שום דבר כפדיון חופשה. הודיע שתוך 30 יום יפסיק לעבוד כי לא מקבל משכורת, עבד עד סוף ספטמבר ועזב.

מר בנימין ניברט, מפקח על העובדים בנאשמת (להלן: "**ניברט**" לעיל ולהלן גם "**בני**"; עת/20; העיד ביום 14.2.17). חושב שעבד 4,5 שנים. היה בקשר מטעם החברה עם הנאשם 2, הנאשם 3, לפעמים אנזור.

לא יודע בדיוק מה היה תפקידו של אנזור; לפעמים הוא (ניברט) מסר לעובדים תלושי השכר לפעמים באו למשרד לקבל. היה מעביר לעובדים, כשקיבל. הנאשם 3 היה מביא לקוחות. לא יודע תפקידים אחרים שהיו לו. הנאשם 2 היה מנכ"ל החברה. איך ארנוביץ יודע למי היה פונה (בחברה) לקבל תשובות?; לא זוכר את זה שהיה פונה (בשאלות עובדים) לנאשם 3. באשר לעדות טגיר - למה לשופן? העביר לחברה, למזכירות. לא היה לשופן. לפעמים הנאשם 3 היה מכיר אותו ללקוחות. לא זוכר עם איזה לקוחות. יכול להיות שעובר ליד הנאשם 3, שגר לא רחוק ממנו, ואומר שלום.

בח.נ. השיב שהיה צריך לדאוג שעובדים יבואו לעבודה שהכל עובד בזמן, במדים, לא ישנים, עובדים. יכול להיות שהחל לעבוד ב- 2005, תחת הניהול של אנזור, ויכול להיות בסביבות 2010 הניהול עבר לנאשם 2. לא זוכר בדיוק את השנים שנשאל עליהם. לא זוכר שנחקר.

כשהופנה לכך שחתום על ההודעה מ- 21.10.14, השיב "בסדר".

בחברה, הנאשם 2 נתן לו הוראות עבודה/אם משהו לא בסדר. עשה בעצמו את סידור העבודה. דיווח על איחור/יציאה מוקדמת/חופשה לנאשם 2.

מעולם לא היתה לו התנהלות מול הנאשם 3. חילק די הרבה תלושים לעובדים. לא זוכר מתי קיבל התלושים מהמשרד. תמיד העובדים יכלו לקבל התלושים במשרד, אבל לנוחות היו מחכים שהוא יביא להם את התלושים. לפעמים ביום שלקח, לפעמים לקח לו כמה ימים עד שחילק התלושים. לפעמים מסר לאחד את התלושים של עובד אחר באתר, שימסור לו. היתה מגירה/במעטפה. ברור שהתנהל בנושא התלושים מול המזכירות של החברה. לא היה מעביר מזומנים במעטפות לעובדים, העביר תלושים.

ענה קודם מה עשה שופן בנאשמת; הנאשם 2 עבד עמו כמאבטח במועדון הספורט בגבעת השלושה. זכור לו שהיו עיקולים אצל הלקוחות. הוא זה שלקח צ'קים מהלקוחות לחברה.

זכור לו שפעם באו לקחת צ'ק ונאמר לו שיש עיקול. לא יודע שהכסף מועבר לאחר. אין כרגע צ'ק, קח מסמך, תעביר לחברה. החברה היתה במצב כלכלי לא טוב לקראת הסוף של עבודתו. לא זוכר מתי סיים, "פברואר 2013 זה כבר אני סיימתי הרבה לפני". לא יודע שהנאשם 2 לקח הלוואה, או שמשכן את הבית של אמא שלו.

מסר בחברה על תלונת עובד על בעיה, וימים בדר"כ והם היו מטפלים. הוא מסר לנאשם 2.

מר טגיר ממין, מאבטח שעבד בנאשמת ("**ממין**"; עת/10; העיד ביום 14.2.17) לא כ"כ זכר מי קיבל אותו לעבודה, אבל הגיע דרך הנאשם 3, נראה לו שבני שיבץ אותו באתרים שעבד; היה עם מדים של קונדור בטחון. אישר חתימתו על הודעתו מ- 30.4.14 (מ/18) לא זוכר בדיוק מתי החל לעבוד. כשרוענן זכרוננו מעדותו, אישר

כי עבד מ-10.2011 ועד 25.6.2012. כן, זו תקופת העסקתו. עזב את החברה כי לא שילמו לו את הכסף. היה סטודנט, יצא למילואים, מסר לניברט את אישור המילואים, בבטל"א נאמר לו שהועבר הכסף לחברה, אך לא הועבר לחשבוננו. דיבר עם בני והתקשר לשופן, אבל לא קיבל תשובה. לא היה לו מגע עם אף אחד אחר. פנה לשופן כי הוא הביא אותו לחברה ומכר את הנאשם 3 מגיל קטן והוא אמר לו שיבוא לעבוד בחברה. לא יודע מה תפקידו, מה תפקידו של אף אחד, חוץ מבני. יכול להגיד שהנאשם 2 הוא מנהל, או אנזור שהיה באותה תקופה, או שופן, לא יכול להגיד בוודאות מי היה מנהל החברה.

כשהופנה לדבריו בעדותו לפיהם "המנכ"ל השם שלו שופן סרולביץ", השיב כי אולי חשב שהוא המנכ"ל. הוא לא יודע, לא ידע. היה בשבילו כאילו, רק אותו הכיר. הוא נתן לו עבודה. הנאשם 3 קבע את תנאי השכר שלו. כשפנה אליו לגבי תשלום לשירות המילואים השיב לו הנאשם 3 שהוא יקבל. לא שולם לו עבור עבודה בשעות נוספות. בכל ענין בעבודה היה פונה לניברט. ואם שכחו לשלם על שעות נוספות פנה לנאשם 3. לא חושש להעיד, לא זוכר פשוט. כשהופנה לעדותו לפיה אמר לנאשם 3 ביום הראשון שיש לו קרן פנסיה בהראל ושאל אותו מה עם הפנסיה השיב: נכון, שאל את שופן וזה השיב לו שאחרי איזה תקופה שיעבוד - יקבל את הפנסיה. כל מה שרשום בעדותו זה מיליון אחוז מה שאמר; עברו 3 שנים מאז, לא היה אומר את זה סתם. כשקיבל זימון למילואים אמר לבני. כשרוענן זיכרוננו עם עדותו - אישר שהודיע לנאשם 3. יש מצב שאמר לו גם. אם אמר שבני העביר את אישור המילואים לשופן, אז כנראה שכן, למי עוד הוא יכול להעביר?

ל-4 חודשים אחרונים לא קיבל תלושי שכר, מרץ - יוני עד סוף, עד 25 או 26.6. ל-4 חודשים אחרונים גם לא קיבל תשלום. למה שיגש לקחת תלושים (שאמרו שיביאו לו), אם לא קיבל כסף? הוא עובד בשביל הכסף לא בשביל תלושים. התלוש לא יעזור לו בבנק. כשלא קיבל פנה לבני, לשופן, גם בא למשרד. שופן ענה לו "כלום, אין כסף".

בח.ג. השיב: בוודאות לא קיבל כסף. הנאשם 2 אמר לו להגיש תביעת חוב למפרק ונתן לו טופס 101, לא זוכר אם 101, אלא טופס ואמר לו להגיש תביעה. הלך לעו"ד נתן לו הכל ולא קיבל כלום. נכון שקיבל משופן כסף, טיפה כסף, לא זוכר כמה, בטוח לא עבר 3,000 ₪ ונתן לו מזומן. שופן הגיע באופן אישי ונתן לו. לא זוכר אם גם הנאשם 2 נתן לו.

בני היה בא ומחלק תלושים, או שלקח אותם מהמאבטח שאצלו הושארו, או שנשאר אצל ועד הבית שעבד שם. לא היה מניח ולא אומר סתם, כשאמר שבני מסר את אישור המילואים לשופן (מ/57). לא יודע אם העביר אישית לשופן. כשראה 5 שנים לא מקבל כלום, הרים ידיים ואמר לשופן שאין לו כלום נגדו, שלא רוצה ממנו שום כספים. עד עכשיו לא קיבל על 4 חודשים וגם לא על המילואים. ביטוח לאומי אמרו לו שהעבירו הכסף למעסיק שלו.

קיבל פחות מ-5-6 אלף ₪, בטוח לא עבר 3,000 ₪, לא זוכר, לא יודע בדיוק כמה, זה גם לא כיסה משכורת אחת.

הגב' לילך ביטון, אחראית תיאום ובקרה באגף ההסדרה ("ביטון"; עת/12; העידה ב-4.4.17) היתה אחראית על כל נושא פיקוח על חברות כ"א/קבלני שירות. המסמך מ-16.3.11 החתום על ידה, הוא בקשת הנאשמת לקבלת רישיון ובו ביקשה השלמת מסמכים, ומאחר ולא הושלמו המסמכים - נסגרה הבקשה. היא ביצעה שיחה

טלפונית מ- 7.2.11 (התרשומת שלה מ/4 ב') וכן השיחות מ- 28.10 ומ- 26.11. מסמך מ- 6.12.10 הוא מכתב תזכורת להשלמת פרטים (המציין את התזכורת הטלפונית) לפני סגירת התיק. בכל פעם שחסר מסמך הוציאה דרישה. רוב המסמכים בענייננו לא הושלמו (מ/4 ג'). טופס 102 נדרש ע"מ להצליב נתונים שדיווח בטופס, לנתונים שדיווח למ"ה ולבטל"א, בעיקר להיקף העובדים שהוא מעסיק וכך נקבע גובה הערבות שהקבלן צריך להעמיד לפני קבלת הרישיון. במקרה של הנאשמת לא הגיעו לשלב הערבות. הערבות נועדה לשמור על זכויות העובדים אם חלילה מפסיקה החברה את פעילותה. לאחר שקיבלה דו"ח ביקור מ- 17.1.11 (ביקור שבוצע על ידי עובד ששלחה לנאשמת ושהעביר לה את תוצאות הביקור) ביצעה שיחה עם הנאשם 3 ביום 7.2.11 (הוא זה שמופיע במסמך ע"ג הדו"ח ואיתו שוחחה על ענין המשרד, משרד נגיש לנכים) והוא ציין שמחפשים משרד ומאמין שימצא עד סוף החודש. היא קיבלה "הסכם שכירות בלתי מוגנת" בין שמעון חוגג לנאשמת, מ- 3.2.10, מהנאשמת (מ/4 ה').

הוציאה מסמך הסוגר התיק, כיוון שלא הומצאו כל המסמכים (מ/4 ו', מ- 20.11.11, לאחר תזכורת מ/4 ז'). קיבלה חוזה שכירות במסגרת הבקשה השניה, בין י.ל. קנדה ישראל השקעות בע"מ לנאשמת ע"י מנהלה שופן מ- 1.11.11 ועד 31.10.16 שתאריכו 11.8.11 (מ/4 ח').

בח.נ. השיבה כי לא היתה אחראית על ניר, היה עמית. מ/4 ג' - זה כל מה שהיה חסר נכון ל- 14.10.10. היו 2 בקשות של הנאשמת כי את הראשונה סגרו כי הקבלן לא שיתף פעולה ולא השלים את כל המסמכים. לפי מ/4 ג' כל זה היה חסר. הוא השלים כל מה שיש סימון של "וי", למעט משרד. הבקשה השניה היא מ- 21.9.11 (מ/4 ט'); מסמך שהוגש על ידי ב"כ הנאשמים, ע"מ להוכיח שהמאשימה קיבלה הבקשה בתאריך הספציפי - הגם שאין עליו תאריך קבלה ע"י המאשימה) השיבה, שאין בבקשה חותמת נתקבל, הגם שנוהגים לשים חותמת כזו. מסמך מ- 4.10.11 יש חותמת שלה, אין חתימה, סביר שהיא טיפלה בזה. מדובר במסמך השלמת פרטים (מ/4 י'). מסכימה שהוא מאוחר ל- מ/4 ט'. לפי השיחה עם שופן מ- 7.2.11, נאמר לה שהם מחפשים משרד נוסף בפ"ת. התמונות שהוצגו לה מצויות בתיק ההסדרה שאצלה. כשנשאלה האם אלה התמונות של המשרד החדש - צחקה והשיבה שלא היתה שם. אישרה שהן מצויות בתיק ההסדרה. בסופו של דבר הנאשם 2 זומן לראיון. מי שחתומה על זימונו זו המפקחת גב' רונית כהן. שלב הראיון הוא שלב אחרון לפני הערבות, אלא אם עולים דברים חדשים ונוספים בראיון. נכון שלפני הראיון, כל הדרישות לצורך קבלת הרישיון היו. יודעת מה עלה בראיון רק לפי מה שיש בתיק שבפניה. כשנשאלה מה יש בפניה בתיק שמנע קבלת הרישיון, השיבה כי הראיון הופסק, בעל החברה צריך להציג יפוי כח לאחיו ולמישהו נוסף בשם אנזו וכן קורות חיים של שניהם. משלא היתה חלק מהראיון ולא ביצעה אותו לא יודעת למה נדרשה הדרישה הזו. לשאלה לפיה חלפו שבועיים בלבד מהתזכורת ועד שסגרה הבקשה, לאחר תהליך ארוך שהגיש מסמכים, הסדיר נושא של משרד השקיע כספים רבים מאד מאוד, האם זה סביר בעיניה, השיבה: את המסמכים שהתבקש להשלים אפשר להשלים תוך יממה ולא תוך שבועיים, מה גם שאין בתיק בקשה של הקבלן לדחות את מועד הגשת המסמכים, ולכן התיק נסגר.

עדי המאשימה הבאים התייצבו לאחר שהוצאו נגדם צווי הבאה:

מר מיכאל צ'ומק, שומר בנאשמת ("צ'ומק"; עת/6; העיד ב- 28.11.17) נשק סיפק לו אנזור, בגדים - הנאשם 3, שגם ערך את ראיון העבודה וקבע את תנאי העסקתו. אנזור נכח במטווה, כנציג הנאשמת. חושב ששופן הוא בעלים. דיבר עם הנאשם 3 בראיון עבודה ובסיום עבודה. הפסיק לעבוד בשל בעיה של משכורות. הוא הגיש

תלונה למשרד התמ"ת (מ/77). כתבו עבורו מההסתדרות. התלונן על שכר וגמ"ח: חופשה, מחלה הבראה. צרף תלושי שכר, דף חשבון, ניסה להראות שכל חודש קיבל לא ב- 10 לחודש אלא ב- 15, הכי קרוב זה היה ב- 20 לחודש. שלח לחברה, למנהל שופן, לא קיבל התייחסות, (שופן) לא ענה לטלפונים לעוה"ד של ההסתדרות. הוא עצמו פנה ושופן לא אמר לו כלום. הגיע למשרד של הנאשמת, דיבר עם הנאשם 3 בקשר, שאמר שיבוא למשרד ונגמור חשבון. כשהופנה לכך שהנאשם 3 בחקירתו טען שלא מכיר אותו כלל, השיב שהוא מכיר אותו (הנאשם 3) טוב. חושב שבחודש האחרון לא קיבל שכר. חודשים אחרונים לא קיבל תלושים וכל התקופה באו אנזור או בני, פעם בחודשיים שלושה והביאו תלושים למקום בו עבדו. לא זוכר שאמרו להם לבוא למשרד לקחת אותם. אישר חתימתו על עדותו מ- 27.2.13 (מ/78). לאחר שרוענן זכרוננו (ממ/78) - אישר כי עבד מ- 1.1.12 ועד נובמבר 2012. אנזור ושופן קיבלו אותו לעבודה, חודש אחרון לא קיבל שכר. בהליך שהגיש זכה. לא קיבל הכסף. נשאר רק עם נייר. שוחח עם הנאשם 3 לפני המון שנים. הוגש תלוש שכר לנבמבר (מ/79).

בח.נ. השיב כי לא כ"כ זוכר את מעמד החקירה (מ/78), זה היה לפני קרוב ל- 5 שנים. אם אמר, אז זכר העובדות, לא עולה 100%. אם אמר אז שמדים קיבל מבני ומאיון - לא נכון. ראיון עבודה היה עם הנאשם 3 ואנזור. בקשר לבגדים לא זוכר אם קיבל מאנזור או שופן. אם אמר בחקירה בני - זוכר גם את בני. בני לא נתן לו מדים. לא שיקר אז כשאמר בני. יש מצב שטעה. לא זוכר כיום ספציפית מי נתן לו בגדים. גם בני גם אנזור וגם שופן הסבירו לו את תפקידו. כשהופנה לכך שבחקירתו הזכיר הרבה את בני השיב: נכון, בני היה שם מפקח של מקום. סרגיי היה אחמ"ש. לא רק בני פיקח עליו ביום יום. לפעמים בני ולפעמים אנזור הביאו התלושים. כשרצה שלחו לו בפקס את התלושים. נכון שצרף לתלונתו 2 מכתבי פטורים מיולי 2012 ומ- 10.10.12. ב- 31.7.12 שלח את מכתב ההתפטרות למשרד, לאוקסנה. לא זוכר אם התקשר אליה ושאל אם קיבלה את מכתבו. הגיע לעבודה אחרי מכתב ההתפטרות הזה. אמר לבני שממשיך לעבוד. אח"כ שלח מכתב נוסף מ- 10.10.12; חושב ש- 17.10.12 היה יום עבודתו האחרון. אין לו את פסה"ד נגד הנאשמת. תבע רק את החברה, ע"י עו"ד מההסתדרות. עורך דין פרטי הסביר לו שיכול לתבוע את המנהלים של החברה. לא הגיש תביעה למפרק, לא קיבל כסף מבטל"א, לא קיבל כסף. לא הסבירו לו בהסתדרות שאפשר לקבל כסף מהחברה, כשהחברה בפירוק. לא זוכר מתי ניתן פסה"ד נגד החברה.

בח.ח. השיב שחושב שעדיין לא קיבל שכר נובמבר 2010. חושב שהיה בתקופת מחלה בנובמבר. כשהופנה לדבריו ב- מ/78 אישר שעבד יומיים בנובמבר ואח"כ יצא לחופשת מחלה.

מר יורי שצ'רבטוב, עובד בחברה ("שצ'רבטוב"; עת/8) עבד בחברה שנה וכמה חודשים ב- 2010, לא זוכר תאריכים. היה עובד בחברה. אישר חתימתו ע"ג מ/17 (עדות שמסר לאכיפה ב- 17.4.13). עד כמה שזוכר עבד באתר אחד, בעינת תעשיות מזון. עבד שם דרך בני, מפקח. מדים ונשק נתנו לו בחברה, מישהו רוסי. מאוקטובר 2012 עבד ישיר במפעל בקיבוץ. לא קיבל שכר בכלל בחודש אחרון, אוגוסט מה שזוכר, לא זוכר בדיוק; אישר תלוש שכר לספטמבר (מ/80). כשלא קיבל שכר ולא קיבל תלוש, פנה למנכ"ל המפעל, יהלי עתיר, שנתן להם מקדמה. חודש ספטמבר לא קיבל שכר.

הלך למזכירה. כשרוענן זכרוננו מ- מ/17 (שם אמר שבקשר לשכר שלא קיבל פנה לאנזור, בני, שופן) השיב: כן יכול להיות. לא שופן. אף פעם לא היה בקשר עם שופן. את אהרון זיהה באולם, את שופן רואה פעם ראשונה. "חושב שלא היינו בקשר איתו. הכל דרך המפקח. לא ידע אפילו מה התפקיד של הנאשם 3 לחברה. לשאלה איך ידע להזכיר שמו בחקירתו השיב שלא מכיר אותו בכלל, שמע את שמו אבל אף פעם לא ראה אותו בעיניים,

לא דיבר אתו. בחקירתו הזכיר את שמו - כי שמע את שמו, אבל אף פעם לא היה אתו בקשר. בטח שכעס שלא שילמו את זכויותיו.

בח.נ. השיב כי לאחר שהפסיק עבודתו בנאשמת נשאר לעבוד באותו מקום באותו תפקיד, לא עם בגדי עבודה שקיבל מהנאשמת. בבגדים שלו. כשלא קיבל השכר התלונן גם במפעל וגם לקונדור. המפעל לא הסכים לשלם על אותו זמן שלא קיבל כסף מקונדור. לא קיבל מהמפעל כסף בתקופה הזו. כן קיבל מקדמה על חשבון השכר, בחשבון של המפעל. בתקופה שעבד במפעל קיבל משכורת מהמפעל בחודש האחרון (שעבד), שהיה "שייך לקונדור" לא קיבל תשלום מהמפעל. לא קיבל שום דבר. לא שלח לקונדור מכתב התפטרות. לא דיברו איתו על סיכום בין קונדור למפעל בנושא. פשוט אחרי כמה זמן שעברו למפעל אמרו להם שהנאשמת פשטה רגל ואין מה לתבוע חברה. לא הגיש תביעה למפרק. אחרי כמה שנים תבע דרך עו"ד תבע את זה בבטל"א וקיבל כמה גרושים. גם ברסצ'ין כמוהו, עבר לעבוד במפעל, באותו סידור.

עם תום פרשת המאשימה העיד הנאשם 2:

התחיל לעבוד בעסק שנקרא אנזור, כמאבטח, גם סייר. עבר להיות מפקח. קיבל את המסמך נ/4 מאנזור, כשהחברה/העסק שלו (=אנזור) התחילה להדרדר והחליט לנצל המצב, יש עובדים אחרים. הנאשם 3 היה מנכ"ל בחברה ההיא (בעסק של אנזור) והוא אמר שיש הזדמנות, הוא יטפל בלקוחות ויתן לו אותם, סה"כ לפתוח חברה ולנהל אותה. הלקוח העיקרי היה שגרירות רוסיה, גם קיבוץ עינת, קיבוץ דורות. הם בקשר טוב עם הנאשם 3 ואם הוא היה ממליץ לעבוד עמו היו עובדים עמו. ב- נ/5 עמ' 2 זה חתימותיו. נראה לו שחתם מול עורכי הדין, לפתיחת חברה. אישר חתימתו ע"ג מסמך להשכרת רכבים (נ/6). במסגרת אחריותו בחברה עסק עם מע"מ, מ"ה, בטל"א, ביצוע תשלומים (נ/7 תשלום על שמו).

נאלץ להגיע לרשויות המס כשהחברה החלה להדרדר אחרי לקוח מסויים, שחררו לו את העיקולים לשחרר משכורות זו היתה הדרך לפחות לשלם משהו לעובדים. הגיש בקשות למטווחים, שלח בפקס חוזה שמאשר לעובד לעבור הקורס וצריך לשלם עליו, למאבטחים. דיבר גם עם אלה שאחראים על הקורסים. ניברט היה לוקח את העובדים לשם. אנזור היה בנאשמת רק עוזר לו (לנאשם 2) עם הנשקים, שלא אובדים. לאנזור היה אישור מיוחד לזה. ניברט היה מפקח בנאשמת. בסמכותו היה לפטר אותם והיה מקבל עובדים. הנאשם 2 פנה לפרסום לקליטת עובדים. בגדול בני היה מביא ביגוד לעובד למקום, או לקחו במשרד. הנאשם 2 טיפל בהזמנת ביגוד.

הוא החתום על מ/4 ט'. הגיש עם עוה"ד בקשות לרישיון להעסיק עובדים בשמירה או באבטחה, או בנקיון. הנאשמת העסיקה הרבה עובדים בסביבות 50-60. חתום על נ/8. מהעסק עברו אליו בסביבות 30-40 עובדים. השאר גוייסו בהמשך. אישר חתימתו על 2 מסמכים החלפת כתובת של החברה, משהתמ"ת נתנו לו הוראות שחדר נשק חייב להיות צמוד למוקד (בעבר חדר נשק היה ב"הגנה" אם לא טועה והמשרד בשנקר 3) וגם לא היה גישה לנכים במשרד, אז העביר לבנייני אולימפיה מאחורי הקניון בפ"ת ובנה שם חדר נשק/כספת. המסמך הוא בקשה לתקינות של המשרד, להחלפה של המשרד החדש (נ/9). מבחינה כספית זו הוצאה גדולה שילם בסביבות 300-400 אלף ₪ רק על הכספת. הוא החתום על מ/51 (שנמצא חלקית ב-מ/4). הגיע לראיון הזה כי הוא צריך אישור לחברה שתהיה פעילה, הזמינו אותו. אמר שהוא הבעלים, הוא ינהל את החברה. "גם אמרתי את זה לאחי, והוא אמר לי למה אמרת את זה? אני לא רוצה לנהל את החברה. לעזור אני אעזור לך". הנאשם

2 קצת יותר ביישן, הנאשם 3 "היה יודע לדבר". הנאשם 3 הסכים לעזור לו עם הלקוחות, כי אמר שהם הצד שלו, שמכיר את רוב הלקוחות, יודע לשכנע אותם שהחברה הכי טובה. הנאשם 3 מתעסק בדברים שלו, הוא מנסה לפתח משהו, הוא לא מספר. במשפט של מע"מ נתנו לו סנגור ציבורי וקיבל עבודות שירות ואם לא טועה 20,000 ₪. כתב אישום וגזר דין (הוגשו נ/10; נ/11). גם היה הליך פלילי של מ"ה (נ/11, נ/12). כתוצאה מהעיקולים שהטילו רשויות המס, נמנע מהנה"ח לדווח דיווח שנתי בזמן. היו עיקולים על החברה של מ"ה, מע"מ ובטל"א. היה צריך להתחנן להם שישחררו העיקולים, חלק שחררו לו למשכורות, חלק הגיע לרשויות. הוא חתום על המכתב (נ/13). כמנכ"ל ודירקטור קיבל משכורת בנאשמת עד תאריך מסוים. הרבה זמן לא היתה משכורת. גר אצל חמותו. לא לקח משכורות גדולות, בערך 5-6 אלף.

הוא חתום על דוחות כספיים לשנים 2011-2012 (נ/14; נ/15). ניסה לממן כסף לנאשמת וכשראה שאין ברירה משכן את הבית של אמו. היא משכנה וחלק מהכסף הוצאה של המשרד וחלק שם במעטפות ונתן לבני שיחלק לעובדים. החתימות לפתיחת חשבון בבנה"פ הן שלו (נ/16). לא עמדו בהלוואה ואז רצו לזרוק קאם מהבית ועירב עתונות ופוליטיקאים. עשו הסדר. את ההסדר עשה אחיו (הנאשם 3). הנאשמת עשתה הסכם עם חברת א.שמש - כי הוא לא יכול היה להעסיק עובדים, במיוחד עם נשק. היה צריך קבלן משנה שיעזור לו (להלן: "שמש"). "עבדנו" עם שמש ועם עוד חברות שניסו לעבוד כדי לשמור על המקום עד שהכל יסתדר, "עד שיתנו לי אישורים". בראיון לא אמרו לו שום דבר. "בינתיים תמשיך איך שאתה".

הלקוח הגדול, חצי חינוך, לקח ממנו המון עובדים ונאלץ לעשות להם קורסים, לחמש אותם, להלבישם ואח"כ אמרו זה לא רוצה, זה לא רוצה. קורס זה 30 אלף ₪ לכל עובד, היה צריך להכשיר בסביבות 35 עובדים; מדים חדשים (2-3 זוגות לכל עובד) וגם זה הוצאה. אחרי כל ההוצאה, אחרי ההכשרה והקורס (שהוא משלם כימי עבודה) ואז באו אליו עובדים שפנו אליהם, חברת האבטחה של הקניון, קניון שרונים (שהבעלים הוא גם הבעלים של חצי חינוך) ואמרו לעובדים שיעבדו ישירות, כי הנאשם לא ישלם להם. עשו לו עוקץ. ההכנסה מהלקוח הזה היתה צריכה להיות "המון כסף". המפרק הגיש נגד חצי חינוך תביעה והיתה גם חברה, ששילמה כל הזמן בזמן עד שבחודש האחרון פשטה רגל. לא יודע מה החוב, אבל זה סכום לא קטן, כמו חצי חינוך, גם כן מחזור של משכורות. לא זוכר כמה עובדים העסיק באתר שלהם. צריך את זה לשאול את בני.

היו לקוחות שעיקבו משכורות אבל ביקש מהנאשם 3 שידבר איתם, היה מסביר להם שילך למשפטים, חבל, והיו נותנים. היה עוד איזה לקוח שפשט רגל, לא זוכר, אבל ככה. בעינת היו 2 עובדים (שהעידו), שצ'רבטוב ועוד אחד שלא זוכר, הם באו אליו ואמרו לו שממחר מפסיקים לעבוד. לא נתנו מכתב. אולי כן היה צריך לכתוב להם. התקשר לבני שירשום שעבדו עד היום וזהו. הוצאנו להם תלושי שכר עד לאותו יום וכסף שהיה חסר, שפרע ההלוואה (הבית של האם). "אני אישית באתי עם המעטפות אם היה לי את המכשיר טלפון הישן שלי הייתי מראה את התמונה שצילמתי אותם. שניהם עמדו עם המדים שלי, במקום עבודה שלי נתתי להם את המעטפות."

אחרי זה נודע לו שהם קיבלו כסף מהקיבוץ שאמר להם שהכסף מתעכב ולכן הכסף ילך לעובדים (שלו). ניברט (בני) היה מחלק את התלושים בעמדות. מי שהיה רוצה עוד תלוש בא למשרד ולקח.

בח.נ. אישר חתימותיו על חקירותיו (26.5.14; 23.11.14; מ/46, מ/7). הוא היה המנהל הרשום והמנהל בפועל של הנאשמת מ-2010 עד 2013. תחום אחריותו: שהעובדים רוצים לעבוד, מה קורה עם זה, לחתום

על מסמכים, שיקים, תלושים, לשבת עם לקוח, חתימות להנה"ח. התנהל מול ישועה. בהתקשרות עם מיתב - לבוא ולאשר העסקה. "לבוא, להבין אותה, "מה מו". "בגדול אמרתי לך שעם הלקוחות אח שלי דיבר". כך גם לגבי מועדון הספורט ועינת. רוב החשבוניות היו עוברים אוטומטית "וכשזה לא עבר, היו פונים אלינו, הייתי מוציא להם שיק". כשעומת עם עדות ישועה, שהתנהל מול נאשם 3 - השיב, שזה לא נכון. הוא (ישועה) שהסביר את ההשלכות, הסביר לו מה צריך לעשות. לא יודע אם ישועה התנהל מול שופן, לא מפקח עליו. כתובתו היתה פרץ נפתלי 7 פ"ת. כתובת ההורים היתה בנתיבות אבוחצירא 1051/1. שופן לא גר שם. גרו שם לפני הצבא, הגדרת התפקיד של הנאשם 3 בנאשמת היה להתעסק עם הלקוחות, "היה שומר לי עליהם, היה מסביר להם, היה מרכז". בשנה האחרונה, עד כמה שזכור לו, היה מורשה חתימה בנאשמת. 2012 או סוף 2011 "וגם זה, הוא יצא עליי למה נתתי אישור כזה. אמרתי לו שאני רוצה שתעזור לי כי אני מתקשה".

כשעומת עם מ/4, פרוטוקול מ-4.3.10, בו מונה הנאשם 3 כמורשה חתימה של הנאשמת, השיב: שהוא רצה, אבל הנאשם 3 "יצא עליי על זה", הוא (הנאשם 2) החליט, רצה שהוא ינהל, אבל הנאשם 3 לא רצה לנהל. אין פרוטוקול שמבטל את זה. כשעומת עם עדות ישועה, שהנאשם 3 היה מורשה החתימה, חתם על שיקים, העביר לו נתוני שכר - השיב: שיוציאו את השיקים ויראו של מי החתימה. שלח למשרד "ארגז כזה עם כל החתימות שלי".

כשעומת עם מ/31, חתימת ופרטי הנאשם 3, מנכ"ל, השיב: "הנפקתי לו חותמת, ובחותמת הזו הוא השתמש שבוע בלבד". לשאלה למה כתוב שם מנכ"ל - השיב כי הוא (הנאשם 2) רצה שהוא (הנאשם 3) ינהל את החברה. חזר בו. הוא חתם רק אצל הלקוח. לא בשום מקום אחר. בחקירתו, הגם שנשאל על כך, לא אמר זאת, כי לא זכר. היום נזכר. כשעומת עם כך שהשיב "אין לי מושג", השיב: זה רק מעיד שהדבר הזה "לא היה פעיל חזק". אם זה היה פעיל חזק היה זוכר והיה אומר. כשעומת עם מ/10, נובמבר 2012, שם רשום שופן כמנכ"ל הנאשמת - הוא לא זוכר אם היה שם. מ/54, 55 (מכתבי התראה של עינת הקשורים בשכר העובדים) - נשלחו לשופן כי הוא התעסק עם הלקוחות. כשעומת עם כך שהמכתבים עוסקים בשכר (וקודם השיב ששכר זה אחריותו) השיב: "אוקיי". נכון אז השארתי". אפילו יודע מי המנהל. דיבר איתו כמה פעמים עם איציק, באשר ל"שוליק" ("מנור") הוא רואה שרשום "מיתב", כשעומת עם רישומו ב- מ/28 ששופן הבעלים של הנאשמת, השיב: "זה לקוח. הלקוח מכיר אותו". "יש לקוחות שבאו עוד לפני שהחברה שלי באה. ששופן הכיר אותם לפני זה". כשהוצג לו מ/65, הסכם בין הנאשמת, מינואר 2012, בקשר לנכס בו פעלה הנאשמת, חתום שופן כמנהל הנאשמת, השיב: שופן התקשר, אמר יש מקום, הוא חתם איתם זריז. שופן סגר "ואחרי כמה ימים ישבנו ביחד באותו מקום, הוא גם הראה לי איפה המשרד, איפה המנהל והסביר לי מה ומו". הוא לא אחראי על מה שאנשים מדברים. אחראי על מה שמדברים איתו. כן התנהל איתו ואם "ניהל אותו דבר עם שופן אני לא רואה כל פסול בזה".

דוד אמר שהתנהל מולו ומול שופן. עובדים וותיקים התייחסו לשופן כמנכ"ל, עד עכשיו הם רואים אותו כמנכ"ל.

כשעומת עם כך שברסצ'ין אמר ששופן נתן הוראות עבודה, שילם שכר וכך גם כל העובדים, השיב "אין בעיה וגם יורי אמר אותו דבר, ופה בעדות אפילו לא ידע מי זה שופן". "כשבא אליי, איך קוראים לו אחרי החקירה שלכם, הוא בא אליי ויצא עליי אהרון למה שיקרת לי, אמרת לי שאתה הבעלים והסבירו לי שאתה לא הבעלים, ששופן. ואני מסיק מזה שאתם אמרתם לו". בנושא קבלת רישיון קבלן שירות הוא טיפל, לפי עצת עורכי הדין. שופן אמר רק שיעזור ולא שינהל לו. רק יתן לו לקוחות. מ/51 נערך, אם לא טועה, כשהנאשמת עדיין פעילה. כשאמר ששופן ינהל את החברה, בפועל זה רק היה השאיפה שלו, שיעזור לו, לא המציא י"כ וקורות חיים של שופן, כי

הוא לא הסכים.

אם ביטון ציינה ששוחחה עמו (כפי שהוקרא לו) - אז כן. חלק מהמסמכים השלים וחלק לא. כנראה עבר דירה, לא תמיד גר בפרץ נפתלי 7. אם נתבקש יכול להיות שכבר עבר דירה. הכתובת שלו היא צ'לנוב יחיאל; ושל שופן היא פרץ נפתלי, נכון? הוא משיב: "אז הוא גר שם, אז. גם הוא גם. נכון. האם יש פסול בזה? לא אמרתי שהוא לא"; היתה תקופה שגרו שניהם באותו בית, עד החתונה שלו. "אחרי החתונה שלו הלכתי לחיות לבד. עד אז גרנו ביחד". שופן ראה משרד יפה, אמר לנאשם 2 לבוא לחתום, השיב לו "תחתום אני אבוא אחרי זה". נכון ששופן נפגש ראשון עם המבקר. לא ידע מזה ששופן קיבל את פניו, כששופן הציג עצמו כמנכ"ל, ידע שהיה מבקר. לא ידע שהציג עצמו ככה.

ידע ששופן חתום על מ/4 ה', זה היה המשרד של העסק. סה"כ האריכו חוזה. עם בעלי המקום לא צריך היה לדבר הרבה.

ולגבי מ/4 ח' (נובמבר 2011) גם שם שופן חתום - זה אותו משרד, רק האריכו חוזה. לא היתה לו בעיה עם זה, "אין צורך גם לעשות מזה משהו גדול". אישר ששצ'רבטוב וברסצ'ין נתנו שירות בעינת. זוכר את הראשון. הם עבדו כמאבטחים. רק שופן התעסק עם הלקוחות. "בהמשך הייתי בא אליהם והייתי מדבר איתם והכל. וזה כבר היה מאוחר מדי". עם העובדים התעסק בני. חלק מהעובדים ידע חלק לא. אישר כי הנאשמת נתנה שירות לחברת מיתב בתקופה 9.12-1.13, כולל (מ/28). זוכר שכמה פעמים היה שם וגם בני. עם מועדון הספורט, לקוח, דיבר שופן. "ואני הייתי הרבה פעמים בקשר עם איציק. איציק זה מנהל המקום".

אישר כי חתום על החשבוניות. כשהופנה לכך שיש חתימה וחותמת של שופן השיב: יכול להיות ששופן הפיק את החשבוניות עם הלקוח. לא, זה ישועה; אין לו מושג למה "מפיק המסמך" זה שופן. חשבוניות הפיק ישועה והנאשם 2 חתם. אישר חתימתו על מ/31. לשאלה למה המשיכו לתת שירות ב-2012 כשידעו שאין להם רישיון עוד מספטמבר 2010, השיב: "כבר הסברתי את הדבר הזה שהגשנו בקשות, ודרך אגב, רשיונות גם כן הבאנו את כל המסמכים והחברה פשוט לא שרדה עד הסוף. עד 2012 כבר היו את המסמכים. וגם הראנו לכם את זה. שכבר היו מסמכים. אישור עדיין לא קיבלנו, זה נכון. אבל את כל הבקשה, את כל האישורים כבר הגשתי". אי אפשר להגיד ללקוחות אני יותר לא עובד אתכם, ואז לקבל אישורים, שגם ככה החברה בִּבְרוֹךְ, ולהתחיל זה ישר להפיל את עצמך עוד יותר לבור. אולי באמת היה צריך להרים ידיים. "אף אחד לא מתכנן ליפול".

עבדו עם שמש כקבלן משנה, עם נשק. "אלה שעבדו במדים שלנו וקיבלו משכורת מאיתנו, עבדו בלי נשק". עובדים עם נשק עבדו בשמש. מקומות שבלי נשק, עם מדים שלו, עם הנאשמת בלבד. ישועה היה מעביר לפנסיה. כשנשאל מי היה אחראי מטעם המנהלים על נושא הפנסיה, השיב: הנאשם 2 היה מאשר את הדברים האלה. נכון שהוא חתם על שיקים לפנסיה, בהתחלה היו העברות. בדיעבד נודע לו שחלק מהשיקים לא עברו. החברה קרסה, זה שהשיק לא נִפְרַט, מה הוא יכול לעשות. מ/20 ולפי עדות זרוג (מהפניקס) ולודובוז (מנורה) ותלושי שכר של ארנוביץ - נוכח משכרו מינואר 2011 עד אוגוסט 2012 לפנסיה (למנורה ולפניקס) ולא הועברו - השיב: חלק הועבר וחלק לא. אין לו הוכחות לכך, כי כשהחברה פורקה זה אצל המפרק. פנה למפרק, מה שיכול נתן לו. מה שיש למאשימה זה מה שהצליח להשיג. באשר לאותן עדויות ותלושיו של ברסצ'ין מינואר עד אוגוסט 2012 לפניקס - הוא לא יודע. צריך אסמכתאות. אין לו אסמכתאות. בעצם זו אותה תשובה כקודם.

הקשיים הכלכליים התחילו כשלקח את החצי חנימ, מחודש ראשון. לא זוכר. חתם אתם החוזה ובאותו יום התחיל לגייס כספים ולהוציא. 2012 החברה כבר לא היתה פעילה. אם הוצגו חשבוניות למועדון הספורט בינואר 2013 (לינואר) יכול להיות שהמפרק נתן. לא זוכר מתי התחילו הבעיות הכלכליות. משכן הבית של אמו, "כבר לקראת סוף הברוך", סוף 2012 אם לא טועה. אם עוה"ד שלו אמר פברואר 2012 אז פברואר 2012. האם זה "סוף הברוך"? - "זה כבר ברוך". אז למה המשכת להעסיק עובדים בלא לשלם שכר - כן "שילם שכר. אמנם לא מלא, והיו עיכובים גם. ויש עובדים שהיו מקבלים תלוש אחד. בזה היה סכום אחר, בשיק והייתי מביא להם את זה אחרי זה מזומן, את ההמשך". התקווה נמשכה. לא רוצה סתם לומר מתי היה העיקול הראשון. אישר דברי שופן בחקירתו כי החברה לא הגישה בקשת פירוק, אלא היתה זו יוזמת העובדים. חתם על שיקים לפנסיה וגם שלח אותם. קיבלו התראות מהפניקס (מ/20), ישועה אמר שיוציא צ'קים מיד. הנאשם חתם על חלק ועל חלק לא חתם ישר, כי ידע שזה יחזור. קיווה שיצאו העיקולים ואזי יחתום וזה מה שעשה וגם השיקים חזרו אח"כ, הוא היה בא למשרד והיה מדבר איתנו.

בעקבות התראה של עינת לידי שופן בנוגע לתשלומי פנסיה שלא מועברים ל-2 העובדים (מ/54), השיב כי בא לדבר אתם, יש עיקולים, הסביר להם את המצב ובאותה שיחה כמו שזוכר סוכם שהם ישלמו את המשכורת האחרונה לעובד. לא יודע מה ארנוביץ' קיבל בתביעה שהגיש כנגד החברה (הנאשמת). הוא לא בודק. לגבי אזהרה מהוצל"פ - חושב שהנאשמת כבר היתה בפרוק, לא יודע מה המפרק עשה עם המכתבים. ישועה התריע בפניו. לא יודע אם התריע בפני שופן, שמדובר בעבירה פלילית.

שופן יכול היה להרגיע העובדים, כדי שיבואו אליו (הנאשם 2) בטענה. אבל אין לו כל אחריות. יכול להיות שגם את ישועה הוא הרגיע ככה. העיקר שיעזבו אותו (הנאשם 2) בשקט. לא יודע למה לא ביטלו הנכויים ביחס לכל העובדים. לא ידוע לו על קיזוז רטרואקטיבי להפרשים לפנסיה (כעדות ישועה).

לנספח א' לכתב האישום - לא יכול לאשר שהעובדים האלה לא קיבלו שכרם כלל, כי רובם קיבלו מזומן ממנו. לא החתים אותם על טפסים, אין לו אישורים, אבל יודע שחלק מהם קיבל במזומן.

נתן מזומן, כי לא עברו משכורות. שיקים לא עברו, היו עיקולים. בדיעבד הוא מבין שזו היתה טעות. שצ'רבטוב קיבל ממנו את המעטפה עם תלוש וכסף עד לאותו יום שעבד, הוא (שצ'רבטוב) אמר אותו דבר. בול. כשנשאל מהיכן היה לו כסף מזומן, השיב: אחרי שמשכן הבית של אמא שלו התחיל "לחלק למישהו משהו שאני יכול לחלק". כשהופנה לכך כי היה בפברואר 2012 - השיב כי אישית בא אליו הביא לו מעטפה. ועוד עובד שם ביחד. היתה לו תמונה. לא יכול עכשיו להוכיח כלום והעד אמר שלא זוכר מה היה במעטפה. בני פנה אליו, כשאנשים שואלים מה קורה עם המשכורת, מתי הם יראו כסף, "הם בוכים לי". אמר שעושה מה שיכול, בהזדמנות הראשונה יקבלו. לרוב ידע בזמן אמת שיש בעיה עם תשלום השכר לעובדים. ניסה לפתור את זה כמה שיכול. לנספח ד' לכתב האישום - לא מאשר, לא יודע מה הם קיבלו, לגבי פדיון או לא קיבלו. זה צריך לבדוק אצל מנה"ח. מה שהוצא בתלוש זה מה שיכול לשלם. מה שלא שולם בהתאם לתלוש היה משלים אם יכול. איך יבדוק, אין לו ניירת. אם היה לו אולי היה יוצא על עונש בגלל שלא יכול לשלם אבל לא על פלילי ולא על שום דבר אחר.

אם העובדים העידו שלא שולם פדיון חופשה "אז העידו, אני לא יודע מה להגיד על זה". אין לו ניירות "למרות שאני יודע שזה אחרת. אני יודע שהיו מקבלים יותר ממנו במשכורת שלהם, כמו טגיר למשל". לעדות ארנוביץ' (שמעולם לא קיבל מזומן וקיבל תשלומי שכר באחור) וכך גם עובדים אחרים, הגיב: "כשנהיה בעיות נהיו בעיות.

אף אחד לא היה מתלונן ... כי בני לא היה בא אלי ואומר לי הנה אנשים מתלוננים".

ולגרסת צ'ומק (שהעיד שלא קיבל תלושי 10-12 2012), השיב: יכול היה להתקשר למשרד היה מקבל בפקס התלושים. כנראה לא רצה לקבל בזמן. (כוונתו: לא טרח לדרוש, להתקשר למשרד שאז היה מקבל). לממין (שהעיד שלא קיבל תלושים לחודשים 3-6 2012) השיב שאמר שהכסף של החברה הלך לחו"ל לקניית דירות. למחרת החקירה בא אליו בכעס, למה שיקר לו שהוא לא הבעלים; לא יודע איך בא למסקנה זו, אמר שבא בגלל שלא שילמו לו. תלושים קיבל ממנו. לא היה בעיה. אם מישהו לא קיבל יכול להתקשר למזכירה, לבוא למשרד, לקחת/שישלחו לו בפקס. כל עובד שהיה אומר לו שצריך משהו השיב לו שיבוא למשרד, יתן לו. ממין "ידע עוד לפני שעבד בחברה שלי" שיכול לבוא למשרד. הוא חבר, עד עכשיו מתקשר, מה נשמע, חגים. אמר לכם בעדות משהו אחר, 3 גרסאות. לא יכול להיות שתלושי משכורת לא נמסרו כי זה ישועה עושה, מנפיק. לא יודע למה לא רשום בחקירתו שהתלושים במשרד, לא יודע למה (לא) באו לקחת. "אמרתי. אבל אני מסביר לך שתלושי שכר זה לא בעייה בכלל".

לנ/10, לפיו כבר ביולי 2011 הפסיק לשלם מע"מ - לא יכול לאשר, כי התאריכים לא מולו. כבר סיפר לנו שהואשם בפלילי בגלל שעורך דין אמר לו: תגיד כן כן. דיווחים היו בזמן כל הזמן. זה היה עו"ד של המדינה. העדיף לשלם לעובד שעבד מאשר לשלם למע"מ. לא יכול לאשר שהקשיים והחובות החלו ביולי 2011 כי לא זוכר תאריכים. לא פנה ליעוץ כלכלי, למרות שדאגתו היתה לשלם שכר לעובדים, כשנקלעה הנאשמת לקשיים. כנראה שזו טעות שלו. השכלתו 14 שנות לימוד. ניסיון תעסוקתי אפסי וחץ מזה שהיה מפקח, עבד מול עובדים, להסביר, ודאג. שופן קיבל תלוש משכורת מהנאשמת. נכון שהיה לו רכב מהנאשמת. גם לבני, גם לנאשם 2. לא זכור לו ששופן קיבל כספים נוספים. יודע שהשקיע כספים. ניסה לעזור לנאשם 2 והוא כבר לא יכול "ופנית להורים שלי". השקיע בנאשמת לא הרבה. מה שיכל, מה שאחותם יכלה לעזור. כשהופנה לכך שהוא זה שטען ששופן "השקיע" כספים בחברה - השיב: למה אחותו השקיעה/ההורים השקיעו. לא סכומים גדולים, למרות שההורים כן הביאו סכום גדול.

בח.ח. הבהיר כי למד הנדסאי תעופה (לא מדופלם). כשאמר שאין לו ניסיון תעסוקתי התכוון מבחינת אבטחה או ניהול. עבד בצבא. ניסיון תעסוקתי זה בעיקר באבטחה, עבד בזה לפני ואחרי הצבא (אחרי 2003).

מר דוד (סרגיי) קוצ'רגין, עבד בנאשמת בקניון שרונים, קודם עבד ב"רשת בטחון" ("קוצ'רגין") דיבר עם הנאשם 2. אנזור סיפק לו נשק. מי שאמר לו מתי עובד זה בני, זה מנהל ישיר: תלושים נתן לו הנאשם 2 או בני, בא לקניון. בני אמר לו שיעבור לעבוד בבי"ס. מאהרון קיבל תלושי משכורת, כל הזמן היה במשרד, תלושים מאהרון, משכורת מאהרון, אהרון כסף. יודע שיש לו אח, לא ראה אותו. פעם ראשונה ראה אותו אצל בא כוח.

בח.נ. השיב שלא יודע מתי בדיוק עבד, יודע שזה היה בקיץ, עבד שנתיים משהו כזה; בא בקיץ הלך בקיץ, שנתיים וכמה חודשים. אולי יש משהו בניירת שלו, בתלושים. לא שם לב. סיים עבודתו בנאשמת כי הנאשם 2 התקשר שצריך לפטר אותו, הנאשמת לא עובדת שמה. "אמהרון אמר עבודה נגמר יש בנקרפט" לא הכיר את שופן, רק ידע שהוא אח. פעם ראשונה פגש בו שבוע שעבר.

מר ארזוב גולנד (לעיל ולהלן: "אנזור") העיד כי הקים העסק ב-2002, שהיה בבעלותו עד 2009 "נראה לי".

עוסק מורשה, עסק פרטי. הנאשם 3 עסק בשיווק. מדי פעם עזר "בכל מיני דברים קטנים". החליט להחליף מקצוע. הנאשם 2 הקים את החברה (הנאשמת). בעסק היה עובד, שומר. בכל מקרה רצה לסגור לכן העביר לו את הפעילות. בנאשמת, אנזור היה אחראי נשק. החליט לעזור לאהרון, 8 שעות ביום משרה רגילה. שופן התעסק בעיקר בלקוחות. לא היתה לו אישית נגיעה לשופן. נדיר מאד שעובדים פנו אליו עם בעיות, בעיות כלכליות. ואם פנו - הפנה לאהרון.

בח.נ. השיב שלא היה שכיר של הנאשמת. את התשלום היה מקבל מחברת שמש שהיא בעצם בעלת הרישיון. לא קיבל תלוש מהנאשמת, לא היה שכיר של הנאשמת. נאשם 3 היה שכיר אצלו בעסק מ-2002 - 2009/2008, בעיקר איש שיווק. גם "עזר לי פה עזר לי שם". כמובן שהוא היה מורשה לחתום על חוזים, איש שיווק. אבל החתימה הסופית היתה של אנזור. לא יודע איך הנאשם 3 הציג עצמו. רק אנזור היה המנכ"ל מ/28, אם מתאריך 17.12.2007 זה כשהעסק בבעלותו. יכול להיות ששופן חתם כמנכ"ל העסק. לא ידוע לו שחתם על מסמכים נוספים. הוא עונה בכנות. הוא היה בתור איש שיווק "והיה עוזר לי בניהול כללי של כל העסק". הוא היה האיש הבכיר בעסק פרט לאנזור. העסק הפסיק פעילותו בין היתר עקב מצוקה כלכלית, נשאר חייב כספים לעובדים וספקים. מעבר השם לנאשמת, היה בהסכמה בין אנזור לשופן.

הנאשם 3 (שהעיד ב-12.12.17 ובהסכמת ב"כ המאשימה, לאחר 2 עדי ההגנה):

אנזור "הציע לו לבא ולנהל את החברה אתו". ניהל החברה מבחינת לקוחות, הזמנות "בעצם כל הדברים שעושה מנהל בחברה אני עשיתי". כשהעסק התחיל, הנתבע 2 עדיין היה בצבא לאחר שחרורו בא לעבוד כמאבטח, אח"כ אחמ"ש, אח"כ מפקח לא בכיר. בני בא לעבוד ב-2004 כשומר ואחרי תקופה קצרה "שמתי אותו כמפקח". היו 400-300 עובדים. העסק לא נשאר חייב משכורת לאף עובד.

לקראת סוף 2009 שופן הקים חברה חדשה וקצת פחות התעסק עם הביזנס, שהחל לאט לאט להתדרדר. אז ישב עם הנאשם 2 ואמר לו שאנזור סוגר העסק ואחת הסיבות ששופן לא יכול לנהל אותה, אבל שופן יכול להביא לו 2 לקוחות חזקים. הביא לו את הלקוחות. בנאשמת לא היתה לו הרבה מעורבות. אהרון הוא אח שלו ומטבע הדברים יעזור לו כשיפנה אליו. לא הסכים לנהל החברה, כי לא יכול היה פיזית, כי נכנס אז לאנרגיה ירוקה עם הרבה השקעות והרבה כסף. עזר לו עם הלקוחות ולמצוא מקום כשנקלע לבעיה (נדרש לעבור משרד, שתיה גישה לנכים) וחיפש אז משרד גם בשבילו במגדלי אולימפיה. במימון היה מעורב בכך שנתן לו מאה אלף ₪ כשהיה צריך. לא היה נותן לאהרון לקחת הלוואה על הבית של ההורים. החברה עבדה במהלך שנה יפה, אהרון רצה להרחיב ואז היתה לי, אני דיברתי עם חצי חינו, על עסקים להביא להם סחורות. שאל את אהרון אם רוצה כי הוא לא בחר שיועד מהר לעבוד, ואז אהרון לקח את חצי חינו קניון שרונים ואז נקלע לבעיות, בחוזה היו הרבה תנאים שעלו לאהרון הרבה כסף.

ידע שיש קורסים לא ידע שעולים ככה (5,000 ₪ לעומת 300 ₪ כשהוא ניהל העסק של אנזור). עבדו שם כשנה או שנתיים ואז הם גנבו מאהרון העובדים, לא שילמו לו ומדובר ב-600 אלף ₪. יודע שהמפרק תבע אותם וגם את לב אופיר (שפשט רגל) -

כשהיתה בעיה, פנה לחצי חינו ודיבר אתם וזה לא השפיע. למפרק הסביר שהם חייבים כסף.

בתור בן אדם שמביא לקוח, "ובכל חברה מנהל שיווק או איש שיווק או מישהו שמתעסק בשיווק מורשה לחתום על ההסכם מול הלקוח. זה מה שאני עשיתי." "היה מוסמך כעיקרון לחתום אבל לא חתם על כלום". כן חתם על שכר דירה, "כי גם לי היה חדר במשרד", של החברה שלו, שהוא מנהל אותה. כשנתן לאהרון 100 אלף ₪ "ביקשתי שיהיה גם סיסמה וגם חתימה לבנק". לא חתם על צקים. לא לספקים ולא לעובדים. את ישועה הוא מכיר. נכון שדיבר אתו על פנסיה או דברים אחרים עד 2010. לטענת העובדים בהקשר זה - השיב, שפנו אליו רק עד 2010. אח"כ אף אחד לא פנה אליו. את ארנוביץ' לא מכיר, רק את שמו, כי עבד בעסק; את צ'ומק לא מכיר; את ברסצ'ין מכיר, היה מנהל שלו עד 2010. יודע שעבד בעינת. היה מעורב רק בסוף, לא אתו אלא עם הלקוח, ביקש שיעזור לאהרון, ישלם לעובדים משכורת במקום לשלם לאהרון. כך גם לגבי שצ'רבטוב, אותו הכיר באמת. את גילבורד קלט לעבודה, הוא עבד אצלנו 10 שנים בערך. את ממין הכיר עוד כנער. עזר לו ונתן לו מכספו הפרטי. על בני לא פיקח בנאשמת. בעסק שלו שהתחיל בסוף 2009, ניסה להחדיר לשוק הרוסי מוצרים של ד"ר פישר ויכין, כמתווך, כך גם חברות לציד בטחוני שמכר ציוד לממשלות אחרות. כך בשנים 2009-2012. הציג פלט נסיעות שלו לחו"ל (18/נ), כ-6 נסיעות בין השנים 2010-2012, לפני נסיעה כזו צריך להתכונן חודש חודשיים לפחות. אח"כ תאר הפרוייקט בו עסק מ-2010, פרוייקט לאנרגיה ירוקה, פרוייקט שהצריך עבודה של שנה לפחות פעילות והסכמים שדרשו ממנו הרבה הרבה זמן תכתובות בחברה שלו ("פוליס") מסוף 2009 (19/נ; 20/נ). הוגש הסכם (21/נ), פרוייקטים והשקעות, "אז בטח שחברת השמירה בכלל לא עניינה אותי, ואם אני הייתי רוצה להיכנס לחברת שמירה עם אחי אז אני הייתי רושם את עצמי כבעלים. שום דבר לא מגביל אותי ולא הגביל אותי". "חוזה נוסף זה תהליך מאוד קשה מאוד ארוך ומאוד מרגש" (22/נ) הושקע בו יותר משנתיים. סיפר על עניין נוסף שהושקעו בו 7-8 חודשים; ופרוייקט שמצריך המון המון זמן, השקעה של 200 מיליון, "שאני כולי התעסקתי רק בעסק הזה". גם פרויקט בלטיביה, שהוא תרגם לשפה הרוסית.

לאישום כלפיו: נכון שלא הביא מסמכים שנדרשו, כי העביר לחוקרים לא פעם אחת, כי הרגיש התעללות קשה, כשהסביר שיש כונס נכסים ואצלו אין שום קשר ואין שום מסמך ושמונה שעות ניסה להסביר ו-20 חוקרים שנכנסו כל פעם וצעקו עליו. לא יכול להביא מסמך שנמצא אצל כונס נכסים ובטח כשאלו לו קשר לזה. אין לו מושג כמה הנאשמת נשארה חייבת להם. לא ניסה לבדוק כי לא התעסק עם זה, יודע שהכונס טיפל טוב מאוד בכל העובדים ויודע שהנאשם 2 שיתף פעולה בצורה מלאה.

ב- 2013 כשמפקח הגיע לאריה שנקר 3 פ"ת - בכתובת זו היה משרדו של העסק עד 2010, כשמשרדו בחב' פוליס היה בשמשון. לא הזמינו אותו לפגישה שם. לא נכון שב- 2014 הגיע למשרדי האכיפה בלי שתאמו אתו, הביאו לו הזמנה ליד הקניין הגדול ואמרו לו לבוא. לא היה בא בלי שזומן. אמר לו לבוא בטלפון, זה היה להתיש, התעללות. (שוב, בלי משים, נתן 2 תשובות שונות!!). הודיע שלא יכול לבוא לזימון שקיבל, קרה אסון לחבר שלו, וביקש להזמין אותו למועד אחר וזימנו אותו לעוד שבועיים והגיע. חושב שהגיע אחרי שבועיים אולי שלושה, "אבל אני הגעתי מאוד מהר אחרי הזמנה נוספת". לא סרב לענות על אף שאלה. אז מה אם קרע את אישור המסירה כשזומן לחקירה נוסף. "זימנו אותי אני זכרתי והגעתי. זכותי המלאה, זה מסמך שלי".

כשנשאל באשר לחקירה ב- 23.11.14 - הגיע לחקירה, נכנס חוקר, עוד חוקר, עוד חוקר, איימו שיכנס לכלא, וזה אחרי הרבה חקירות מקודם. שאלו אם מקליט, הציע לחוקרת את הטלפון שלו, סרבה. אמר לה: את לא רואה שהטלפון סגור? הביאו עוד 5 חוקרים, מצלמה, עכשיו תחקר כמו מחבל. "לקחתי הטלפון שלי הדלקתי אותו והתחיל להגיד מה אמרת? אתה תחקור אותי כמו מחבל? ואז הוא אמר לי תעוף מהבנין הזה. מנהל של

החקירות ויש לי את זה מוקלט העיף אותי. "דרך אגב, גם פעם אחת אני הגעתי והם לא רצו לחקור אותי למרות שזימנו אותי", כי לא הביא ת.ז., למרות שהיה לו רישיון (אך, לא אמר שאמר להם כך). סתם התעללו.

אף פעם לא היה בחקירות של מ"ה ומע"מ ולא הוגשו נגדו בעניינים אלה כתב אישום. בח.נ. אישר חתימתו במ/8. בחקירתו מ-11.5.14 אישר שאמר שעד כמה שידוע לו הנאשמת לא עסקה בשום דבר חוץ משמירה. הוקמה ע"י הנאשם 2, שהיה מנהלה. הנאשם 3 עשה רק שיווק בחברה, כפי שתואר בחקירתו (מ-26.5.14 שורות 26-37), ראיון, מפגשים, גם חותם.

הוא היה היחיד שאחראי על ההתקשרויות בנאשמת (אגב, לא טען בק עם לקוחות!). בכך התמצה תפקידו. אשתו לא עבדה בנאשמת. היא עבדה תקופה קצרה מאוד בחצי משרה, כמזכירה. אהרון קיבל אותה לעבודה. הכיר רק את העובדים הישנים שעבדו בעסק, החדשים לא הכיר ולא היה להם איך להכיר אותו. לא היה אחראי על שכר העובדים. לא גייס עובדים (כך עד 2010). הנאשם 2 היה מורשה חתימה בנאשמת, הוא הבעלים. רק עם הלקוחות חתם הנאשם 3 ושכירות, כדי לחתום עם השגרירות עשו פרוטוקול, הוא לא נכח בפרוטוקול, כנראה עוה"ד/רו"ח עשה, בשביל שיוכל לחתום. (אגב, נמנע מלהציג מסמך עם השגרירות, עליו חתם מכוח הפרוטוקול). לא בכדי הוער לו (עמ' 280).

לא ידע על הפרוטוקול, ידע שהוא מורשה בשביל ההסכמים. נכון שהשגרירות דרשה פרוטוקול של הנאשמת שהוא מורשה חתימה. לא פרוטוקול שהוא מורשה חתימה. לא זוכר שהציג הפרוטוקול, זה ב-2010 לשגרירות רוסיה. לא זוכר. יכול להיות שזה המסמך (שהציג לשגרירות). כשנשאל האם באיזה שלב הודיע לנאשמת שהוציאה פרוטוקול שגוי, שהוא לא מנהל עסקים, השיב: על המסמך הזה לא זוכר, אולי המסמך הוצא רק בשביל השגרירות, שום דבר אחר לא חתם. (שוב, לא זה מה שנשאל עמ' 1281!) הוא קורא עברית. אולי היה פרוטוקול, אולי היה מסמך. באותו זמן היה עסוק בפרוייקטים אחרים והראש שלו כולו היה שם. אין לו שום פרוטוקול אחר שבו הוא מוסמך כמורשה חתימה של הנאשמת. אינו יודע על המסמך הזה, אז לא יודע אם המסמך הזה (ת/4) בוטל. (הרי הוא חתם לשגרירות שביקשה מסמך כאמור, ממילא, הוא שמסר לה מסמך זה, והוא קורא עברית!)

מימוש בית ההורים ולפנותם לא היה ב-2012 אלא ב-2013, אפילו ב-2014 זה היה. ב-2012 הנאשם 2 לקח ההלוואה. "אפשר למצוא באינטרנט". אהרון טעה, זה לא היה ב-2012.

לא היה קל למנוע מימוש הבית וזה הוא עשה, למרות שיש לו עסקים חובקי עולם במיליוני אירו, לא יכול היה מהכנסותיהם (שהיו רק בצורת משכורת ולא מיליונים) להחזיר ההלוואה/המשכנתא, גם היו לו שותפים. כשנשאל אם לא יכול היה לחתום על צ'קים של הנאשמת, לא היה לו הרשאה לחתום בשמה - השיב שביקש להכניס כמורשה חתימה לחשבון, כשנתן לאחיו ההלוואה, "אף פעם לא השתמשתי בחשבון".

כשעומת עם תשובתו כי אם היה חותם על צ'קים זה היה זיוף, השיב: פה אתה שאלת על חתימה של דירקטוריון ופה אתה שואל על הבנק (אגב, כלל לא נשאל על דירקטוריון אלא על בנק/צ'קים והשיב: זיוף!). התחמק גם מתשובה על עימות עם אנזור - ששניהם סיכמו על הקמת הנאשמת.

אצל אנזור בעסק חתם כמנכ"ל, למרות שהשיב גם כי "בעסק מורשה לא יכול להיות מנכ"ל".

לא היה מעורב בהקמת הנאשמת, אהרון הקים וחתם, לא יודע בפני מי, אם לא טועה לא היה מעורב בהקמת הנאשמת. אהרון הקים וחתם. לא יודע בפני מי, אם לא טועה אותו עו"ד שהיה לעסק. לא בטוח. לא זוכר. קיבל מהנאשמת שכר (₪ 5,000) ורכב, חצי שנה, אם לא טועה 2010 התחלה. שכר קיבל כל התקופה, עד חצי שנה אחרונה, בגלל שלא היה כסף. יושב באותו מקום בו היו משרדי הנאשמת; ישב בחדר ליד, בחדר נפרד עם כניסה נפרדת. לא היה הסכם שכירות נפרד לחברה שלו, אלא רק ההסכם של הנאשמת. הנאשמת שילמה השכירות והוא שילם את דמי הניהול (₪ 2,500 כל חודש). שוב תמוה, שוב, אין ראיות!!

אשר כי החוזים (בעסקיו הפרטיים) שהגיש, עו"ד ערכו, מכתבים הוא מכותב וטען שתרגם מכתבים. לשאלה לפיה לא הציג ולו מסמך אחד שהוא כתב/עשה/תרגם וכיוצ"ב השיב: "אם תרשה לי אני אשלח לך 10 אלף תיקיות ותעבור עליהם. ברוסית ובאנגלית". [לא בכדי נשאל (כנ"ל) ושוב התחמק!].

"יש פה מספיק חומר להראות שאני עשיתי עבודה אחרת ולהגיע לחוזה של 50 מיליון אירו זה לא לוקח שנה ולא לוקח חודש ולא לוקח גם שנתיים ואני חושב שאתה צריך לדעת את זה. כאילו מטבע הדברים" - ובדיוק לא הוכיח שזה הוא עשה, השקיע, עבד וכו'!

יש לו חברה ועוד חברה. עובד עם הרבה חברות עם המוצר שלו, "אתה יכול להיכנס ולבדוק זה פשוט מאוד". [ואתה: דווקא משום שכ"כ פשוט - הכיזד לא הציג ולו בדל ראיה?!].

את מ/51 ראה בעדויות. אהרון מאד רצה אך הוא סרב ולכן הנאשם 2 לא הציג את פרטיו של הנאשם 3. כששוב הופנה למ/4 השיב: "יום אחד לא ניהלתי את העסק הזה". הוא לא חתם על מ/31, כשבחותמת נאמר שהוא מנכ"ל הנאשמת (הסכם ממרץ 2010).

כשהופנה לפגישה מנובמבר 2012 - מ/10, גם שם כונה מנכ"ל הנאשמת, השיב כי לא הציג עצמו כמנכ"ל הנאשמת. יכול להיות שאיציק שהכיר אותו בעסק, כך כתב. אשר כי גם בעסק "בחברה קודמת אני מדגיש", "היתה לי חותמת של מנכ"ל וכן אני עשיתי את כל העבודות של המנכ"ל".

כל מה שקשור בטיפול בלקוח הוא טיפל ולא אהרון. זיהה החותמת שלו על ההסכם עם גבעת השלושה אבל לא מזהה את החתימה.

כשהופנה למ/54-55 שהופנו אליו - הוא הביא הלקוח, שידע שיכול לפנות אליו אך לא בעניין השכר. לא היה מוסמך להגיד למנכ"ל שיקח את עובדי הנאשמת ויעסיקם ישירות, אבל המליץ לו. זה מה שהרגיש שהנאשמת הולכת ליפול והיה לו חבל על העובדים. לא זוכר אם עם מנור (מיתכב) היה הסכם חדש, אחרי ההסכם מ-2007.

כשהוצג לו מ/65 (16.1.12), בקשר לנכס שבו פעלה הנאשמת) - הוא לא חתם ולא החותמת שלו.

כשהופנה למ/11, לפיו ישועה אמר שהנאשם 3 הכניס את הנאשם 2 להיות בעלים של הנאשמת, שהנאשם 3 עשה את כל הרישומים של הנאשמת ע"ש הנאשם 2; שהנאשם 3 הוא שהיה מנהל את ישועה ואמר לו מה לעשות, השיב: רק בעסק. מעולם לא חתם (בנאשמת) על צ'קים, לא העביר נתוני שכר לגבי עובדים.

לא ניהל את ישועה ולא עבד עם דוד על ביטוחי פנסיה של עובדי הנאשמת, אלא רק בדברים פרטיים (דירה, רכב, משכנתא). עד 2010 התעסק עם העובדים אבל מ-2010 לא התעסק עם דוד אפילו פעם אחת. אמר לנאשם 2 שיתן לכונס הנכסים כל מה שצריך, שישתף עמו פעולה מלאה, ככה מנהלים. ככה עם כולם, שנתן (הנאשם 2) כל המידע שצריך.

את ברסצ'ין קלט לעבודה, לא שילם לו שכר, "השכר הגיע לאנשים לחשבונות בנק ותלושים היה מנפיק להם" ישועה. את שצ'רבטוב לא הכיר, זוכר שגם הוא אמר שלא הכיר אותו (הנאשם 3) בעדותו. צ'ומק לא אמר בעדותו כפי שאמר בחקירתו באכיפה (כי סיכם עם בני ושופן את תנאי שכרו). לא מכיר אותו ולא ראה אותו.

כשהופנה לדבריו בחקירתו מ-26.5.14 ביחס לברסצ'ין, כשהתייחס לחברת קונדור - תיקן את עצמו שזה "חברת גולנד", בעוסק מורשה "בשבילי זה חברה עדיין". לא מכיר את ארנוביץ. אף אחד מהעובדים לא ידע מספר הטלפון שלו, כי מ-2010 היה לו טלפון אחר. משקר אם אמר שפנה אליו בקשר לשכרו. לא מכיר אותו. מעולם לא דיבר אותו.

אף פעם לא תדלק ע"ח הנאשמת. מ/76 לא בכתב ידו, לא בחתימתו ולא חותמת שלו. לא מכיר המסמך. הנאשמת לא ישהה ב-10.4.13 באריה שנקר, לא ישהה שם מ-2010. לא זוכר שפגש את קולבקאר שם. לא פגש אותו לפני החקירה אף פעם. מעולם לא גר בנתיבות, רק כשהיה בצבא, במשרד הפנים היה רשום בכתובת הוריו בנתיבות. את מ/58 מכיר, נתנו לו את זה במשרדים. יכול להיות שסרב לחתום על זה.

נתן לפסטוביץ הטלפון שלו, שתהיה בטוחה שלא מקליט. "היא אמרה אולי יש עליך מכשירי הקלטה, אמרתי אולי".

החקירה הופסקה לא כי לא הצליחו לקבל ממנו תשובה אלא כי "נכנסו עשרות חוקרים שמו לי מצלמה והתחילו לאיים וכשאני לקחתי את הטלפון והתחלתי לצלם אז זרקו אותי מהאולם".

כשנשאל גם אחרי שגנך נכנס והחקירה המשיכה בהקלטה, שיש לו הזדמנות להגיד אם מקליט או לא, הוא משיב "לא זוכר" "כאילו זה היה התעללות איזה מכשיר הקלטה אני אכניס אותם לתחתונים, לנעליים?"

מכיר חשבוניות לתקופה 2012.9-7 - מי שהפיק זה ישועה. לא יודע באיזה שנה לקחו התוכנה "רווחית" ומאז השם שלו בתוכנה. זו אותה תוכנה. הוא הביא את ההתקשרות עם עינת, את הלקוח. זה לא חתימה שלו. אם כתוב בחוזה הנאשמת - אז זה לא יכול להיות ב-1.1.10 כי החברה עוד לא היתה קיימת. זו לא חתימה שלו אלא של אנזור. (לציין שניכר היה כי לאנזור/נירבט ועוד מעהעדים ש"שינו" ולא במעט עדותם) (לעומת הודעתם) - משום מה לא הוצגו שאלות בח.ב. מטעם הנאשמים שיכול שניו מאמתות גרסת הנאשמים; כדוגמת טענתו כי זו חתימה של אנזור/כדוגמת טענתם כי נירבט חילק מעטפות עם מזומנים וכיוצ"ב).

ע"ג מ/28, הצעת מחיר מ-17.12.07, מופיעה חתימתו. זה בעסק. לא יודע אם היה הסכם מאוחר יותר. לא יודע, אף פעם לא נתן חשבוניות. אם לקוח רצה לעזוב הוא יגיע לשמר הלקוח, זה תפקידו, ישועה הנפיק החשבוניות (כשהופנה לרישום שהוא הפיק, בחברה הנאשמת), השיב כי גם השם שלו מופיע כי היה בתוכנה. במ/31 זה לא חתימתו, אלא של הנאשם 2, הגם עם חותמת שלו (הנאשם 3). לא יודע איזה עובדים נתנו שירות במועדון הספורט. יכול להיות שנתן באופן אישי בנאשמת שירותי אבטחה באתרים, אם היה איזה ארוע וביקשו

ממנו. בטח גם בגבעת השלושה. כשהיה צריך היה מגיע ועוזר, "בכרטיסים אני מופיע". לא זכורה לו שיחה עם משרד התמ"ת; אהרון אמר לו רק שצריך לעבור משרד. בתחילה חשב שהרישיון זה משרד המשפטים. הטלפון שרשום במ/4 ב' הוא של אנזור.

לא היה ולא נברא שהוא קיבל את פניו של המבקר ממשרד האכיפה ב-17.1.11. על מ/4 ה' זו חתימה של הנאשם 2. כשנטען שהנאשם 2 אמר שזו חתימתו (של הנאשם 3) השיב: זה החתימה של הנאשם 2, תסתכלי בניירת.

נכון שהיה ערב. היו לקוחות שפנו אליו בגין העדר שרות. זוכר שאיציק (גבעת השלושה) (מ/10 מ-8.11.12) פנה אליו לגבי רישיון נשק ומכיוון שאהרון ובני היו חמושים, הם התחלפו ביניהם. כשהופנה לכך שמדובר רק על רישיון נשק - אז הוא לא יודע על רישיון אחר. הוא לא אמר (כנטען במ/10) שחברת א. שמש והנאשמת זה אותו דבר. שמש שייכת לאורי שמש, שעזר לו באופן אישי ועזר לנאשמת, לנאשם 2, לקבל הרישיון נשק, כך שאנזור עבד בשמש, "משהו כזה הוא קיבל השכר משם ועל סמך זה היה חדר נשק כזה פחות או יותר זה המצב. זה הרישיון שמדובר". כשהופנה לנ/3 השיב שלא חתם על ההסכם הגם שכתוב שמו. "תסתכלי על החתימות שלי". לא יודע למה כתוב שמו כי כולם הכירו אותו, כל הלקוחות הכירו אותו.

מ/4 ח' בסוף זו חתימתו (הסכם שכירות מ-1.11.11).

לא יודע תהליך העבודה בקרנות הפנסיה של העובדים. לא עניין אותו. היו 2 סוכני ביטוח שטיפלו בזה, אחד דוד, אחד מישהו מקרית מלאכי, אסולין. הוא עצמו לא התעסק עם הפנסיה. ישועה, רו"ח, התעסק בזה. לא יודע בדיוק מה היה עליו לעשות.

עד כמה שידוע לו, ניכוי לפנסיה זה חוק, לא צריך לתת הוראות לזה (כשעומת עם דברי ישועה כי הנאשם 3 הורה על הניכוי לעובדים). כשהופנה לדבריו בחקירתו מ-26.5.14 השיב: אני לא חתום עליה ולא יודע מה כתוב. לאחר שהופנה לחקירתו החתומה, שורות 458-459 השיב: "יכול להיות שאמרתי" ושוב: "יכול להיות שלא הבינו אותי נכון". "יכול להיות". ושוב: "יכול להיות אני לא מבין, השאלה שם היא אחרת לגמרי". לא יודע למי התכוון כשאמר "כשראינו את זה".

לחקירת דוד (שטען שהקשר היה עמו, עם הנאשם 3) השיב: עד 2010. ולעדות ישועה (שהם, הנאשמים, לא חתמו על הצ'קים), השיב: לא יודע מה קרה עם הצ'קים, לא חתם אף פעם על הצ'קים ולא אמר היה לחתום על צ'קים והוסיף (בלא שנשאל): "אבל אני יודע שהעובדים קיבלו שכרם בחשבון עד כמה שזכור לי אני לא יודע מה הקשר לצ'קים". לא יודע. לא מכיר את מ/20. לאחר שעניין: לא, אני לא זוכר את זה. כשהופנה למ/5 (3.9.12 המופנה אליו), השיב: הגעתי ללקוח ובקשתי שיקחו העובדים ישירות וישלמו לעובדים ולא לחברה.

לא מכיר את ארנוביץ. לישועה, שהתריע בפניו שלא משלמים פנסיה, אמר: תדבר עם מי שצריך. כנראה שפנה לאהרון, לא יודע. רק לקראת הסוף, כשהנאשם 2 ביקש כסף, דיבר עם ישועה. לקראת הסוף, בטח חודש שמיני אולי שביעי 2012, אמר לו שלא משלמים כלום ולא פנסיות ואז אמר לאהרון שצריך לסגור החברה, "למרות זאת הבאתי לו כסף בשביל שיכסה עד כמה שאפשר" לא ישב עם עוה"ד להסכם לשכירת המשרד מיל קנדה, אנזור ישב. לא הציג עצמו כמנהל הנאשמת. "לפעמים לא קראתי מה אני חותם ... אני לא זוכר אם אני קראתי או לא" (כשהופנה לכך שבהסכם אמר שהוא מנהל הנאשמת, מ/4 ח') "פה זה מוכנס בכתב יד, אני קצת

מתקשה לענות על זה, אני לא זוכר" "על ההסכם הזה אני חתום, אני אישרתי את החתימה. כן". בהסכם כתוב "מנהלה. לא כתוב התפקיד שלי לא כלום". לא הציג עצמו כ"מנהל הנאשמת, לא כלפי י.ל. קנדה, רק כלפי הלקוחות שלי". (אגב, שוב סותר טענתו, קודם כי עסק ב"התקשרויות" בנאשמת).

כלפי הלקוחות עשה שימוש בחותמת שבמ/31 (השיב שהחתימה לא שלו ע"ג המוצג).

זה לא מצג שווא ולא זיוף, כלפי לקוחות חתם על הסכמים ו"הבאתי **להם** אישור שאני מורשה לחתום על ההסכמים. **ושמתי גם** חותמת".

בח.ח. השיב: בסידור מחדש של ההלוואה עם הבנק הוא משלם כל חודש 4,000 ₪.

לביה"ד השיב: כל שנה, במשך 16 שנה, חותם על הסכם עם השגרירות הרוסית.

לנאשם 2 נתן הלוואה של 100,000 ₪, באופן אישי, במזומן, לקח מהבנק הבינלאומי והביא לו 20,000 ₪ מזומן, 80,000 ₪ העברה (שוב, ללא ראיות).

מר אפרים ביבי איש עסקים (העיד להגנה, "ביבי") הכיר את הנאשם ב- 2010/2009, התחילו לעבוד יחד על הנושא של התייעלות אנרגיה (ירוקה) ובמקביל ביקש עזרתו בגיוס כסף לסטארט-אפ שהיה לו. במפעל השנאים "ביקשתי את עזרתו של שופן כדי שיוכל לסייע לי" רצה לעשות אתו יצוא פחם ידידותי לסביבה. בשנאים היתה הרבה פעילות כי היה צריך להכין את שופן להרבה נסיעות לחו"ל, נסיעות קצרות אבל הרבה עבודה. שיביא ספקים, שווקים, היו לשופן קשרים טובים מאוד ברוסיה, פיליפינים והודו. זה לא רק להרים טלפון, זה הרבה מאוד הכנות במפעל. לשבת הרבה ימים והרבה שעות. "שופן נסע עבורי ועשה הרבה מאוד בדיקות כדי לדעת מה הלקוחות שלי רוצים". לא יודע לכמת זאת בשעות, אבל הרבה שעות במשך השנה ובשנה שאחריה המון שעות לנתח מה הלקוחות רוצים. הכוונה לגרין קול, וביבי התחיל לחפש עבור שופן ועבורו משקיע. ביבי היה מעורב בתחילת הדרך סוף 2010, תחילת 2011, תחילת 2012, אחרי זה שופן התקדם לבד. שופן חיפש משקיעים לסטארט-אפ של ביבי, הרבה מאוד שעות לפגישות עם משקיעים שקישר אותו אליהם, לפחות 12 משקיעים. שופן חזק מאוד במגזר הרוסי וכל מזרח אירופה חיבר אליו הרבה מאוד משקיעים משם ומשקיע אחד מארה"ב, אז הרבה מאוד עבודה עשה אתי. "בשנים האלה זה היה חשוב לי ששופן יהיה אתי כי היה אינטנסיביות של הדברים".

בח.נ. אישר כי שופן סייע בגרין קול ב- 2010, בשנאים גם בסוף 2010 (הסתיים ב-2013), משקיעים 2012-2011.

בגרין קול שופן פנה אליו, ואז התחיל לרוץ אתו ביחד המון שעות.

לא נחתמו ביניהם הסכמים, הכל נעשה במסגרת פורמלית, הבנה בינינו בלחיצת יד שיהיו שותפים. בשנאים שופן קיבל ממנו רק הוצאות נסיעה לפעמים, קודם לשופן היתה חברת אבטחה לפני 2010.

לא יודע מה עוד העיסוקים של שופן, אבל אתו היה הרבה מאוד שעות.

שופן השקיע אתו בין 20-30 שעות בחודש לפחות. הנסיעות היו של ימים בודדים. היו חודשים שהיה יושב אתי 100 או 150 שעות...". לא יכול לומר מה עשה ביתר הזמן. "הוא השקיע שמה את רוב האנרגיה שלו, את זה אני יודע כי אני ביקשתי ממנו להיות מוקדש לדבר הזה".

"היו חודשים בסוף 2010 - מחצית ראשונה של 2011, הוא השקיע הרבה מאוד שעות, אני אומר לך יותר מ-100-120 שעות בחודש אתי, כשהוא היה צמוד אלי". בחלק השני של 2010 פחות, ב-2012 הרבה יותר.

4. הכרעה והנמקה -

הנאשם 3/כללי:

עסקין בכתב אישום הכולל 3 נאשמים ו- 7 אישומים; בהתאם, ע"מ לפרוס התמונה כולה, פירטתי לעיל העדויות והראיות שהובאו בפניי.

אציין ראשית כי התרשמתי ממכלול העדויות כי הנאשם 2 היה מעין "חזית" לעיסוקי הנאשם 3, כשלצורך כך הוקמה הנאשמת, ביוזמת ובפעילות הנאשם 3, שהיה "המוציא והמביא", ה"מוח" מאחורי הפעילות כולה, כשמטעמיו, "המסיכה" היא הנאשם 2, אחיו.

הוכח בפניי מעבר לכל ספק כי כ"א מהנאשמים 2-3, היה פעיל בנאשמת. אין יכול להיות חולק, חרף הכחשת של הנאשם 3 - כי הוא שימש כמנהל פעיל בנאשמת, לא פחות, שמא יותר, מהנאשם 2!

גם עדויות הנאשמים בהם ניסו "להרחיק" עצמם מכל מחויבות/אחריות/פעילות הקשורה לעיסוקיהם ולנאשמת ולטעון ביחס לכל מסמך/חתימה/פעילות - כי אדם אחר (כלשהו) הוא שפעל - שוכנעתי כי לא היה מקום לאלה ומכל מקום לא שוכנעתי בטענותיהם.

אין בפניי בדיקות גרפולוגיות לחתימת מי מהנאשמים על איזשהו מוצג שהוצג בהליך - אך עסקין בחתימה ובחותמת הנאשמת - לא ביה"ד נדרש "להכרעה" בנדון, ודאי לאור טענות הנאשם 2 כי הנאשם 3 חתם (על חלקם), או כי "מי יכול לחתום מטעם החברה"? (=הנאשמת), או התשובה "יכול להיות שהפקידה אוקסנה חתמה ויכול להיות שאחי חתם, אבל הם לא מורשים לחתום, יכול להיות גם שאני חתמתי. תרשום שאני קשקשתי" (מ/61 הודעתו לניר ב- 26.6.14 בהתייחס להסכם עבודות שיפוץ; ראה גם שם, שורות 17-18; וכן שורה 32, 51, 52) וכו'...

עוד אבהיר: העדר ידע/העדר זכרון/תשובות "יכול להיות", "אולי" וכיוצ"ב - בנסיבות ההליך, גם מפי הנאשם 3, הגם שידע נתונים מסויימים על פעילות הנאשמת יותר מידיעת הנאשם 2 (=הבעלים והמנכ"ל של הנאשמת), אף היא הטתה הכף, ע"מ להצביע על העדר אמינות בתשובותיהם, מחד ומאידך, ודאי הוכיחה המאשימה כי הנאשם 3 היה אכן מנהל פעיל בנאשמת.

עוד אוסיף: על מנת להוכיח כי עסקין ב"מנהל בפועל" - אין נדרש כי יהיה רשום ככזה ברשם החברות, אין נדרש כי ימונה כ"מנכ"ל" בפרוטוקול של הנאשמת, אין נדרש שימונה ככזה בטרם ירשם בהתקשרויות הנאשמת

כ"מנכ"ל" - לצורך כך די ברישומו ככזה, כמנהל, בהתקשרויות השונות ובצירוף חותמת הנאשמת, ודאי בפעולותיו "רק" כמי שיצר קשר עם הלקוחות/ שימר קשר כאמור. בל נשכח כי החזיק בחותמת החברה ובחותמת שלו עצמו כ"מנכ"ל" - ואם יצר בכך "מצג שווא" - בל ילן.

שוכנעתי כי הנאשמת הופעלה ע"י הנאשמים 2 ו- 3, כשה"מוח" מאחורי כל פעילותה, היה הנאשם 3, כשהמנהל הרשום, ה"חזית" של הנאשמת, היה הנאשם 2 (שחתם או לא חתם, לפי הסכמים/פעילות שהוכנה עבורו כ"בעלים" של חברה, ע"י הנאשם 3).

אבהיר כי לענייננו, לנושאים שנדונו באישומים שבפניי - יכול שהיה די בעדות ישועה (כמפורט לעיל), שלא יחד את דבריו לתקופה שטרם הקמת הנאשמת, אלא ההפך. ודאי כך, בהתייחס לאי ביצוע תשלומים לעובדים, לקראת סוף התקופה בפעילות הנאשמת.

עוד ראוי להבהיר: ניכר היה בחלק מהעדויות (לא רק של הנאשמים), כי לא רק בשל "חלוף הזמן" - "התעמעם" זכרונם של העדים, מה שנשמע מאוד מאוד לא משכנע. שוכנעתי כי חלק מהעדים, שהעידו בפניי בשונה מעדותם בפני גורמי האכיפה, לא בכדי עשו כן, ולא מתוך מתן גרסת אמת, גרסה משכנעת, ודאי לא לשוני בעדותם.

ומנגד, ניתן היה להתרשם כי עדויות הנאשמים 2-3 חסרות עובדות וראיות רבות, מחד ומאידך, הרבו בעדויות ובראיות שלא היה בהן להפריך (ודאי לא להוכיח) דבר, שיכול שהיה בו לסייע לעניינם בהליך [ובהקשר זה: זמן רב הושחת, לטעמי, בח.ג. מטעם הנאשמים, בשאלות שהתשובות להן הן הערכות/הנחות/חוו"ד שבמומחיות/הערכות של עד על עבודת עד אחר או רישומיו. כמדומה, אין צורך להזכיר, ודאי בהליך פלילי כי עד(לא עד מומחה) נדרש לעובדות.

שלא למעלה מן הצורך בהקשר זה אזכיר: מה עניין להכרעה דנא, שעיקרה באישומים בדבר הפרת חוק בהעסקת עובדים - להליך שננקט כנגד הנאשמים או מי מהם, ע"י מ"ה/מע"מ (ולו עיקולים ע"י בטל"א)?!

כך גם עדותו של ביבי שהשתמש בביטוי "הרבה" / "המון שעות" / "הרבה מאד" שעות בתארו פועלו של הנאשם 3, עפ"נ תקופה יחד עם ביבי (סיוע בעסקי האנרגיה הירוקה/עסק אחר) - ודאי אין בו, ולו במעט, על מנת להוכיח כי הנאשם 3 לא היה מעורב בעבודה בנאשמת! ודאי וודאי כך, כשבמירב טען ל- 100-200 שעות בחודש(ואולי יותר), שהשקיע הנאשם 3 - ו אין צורך להזכיר שהיקף כזה אינו מגיע אף כדי "משרה" לעובד...

גם הטענה כי עסק הנאשם 3 בעסקיו הפרטיים "שהפוטנציאל נאמד בהיקף סכומי עתק של מאות מיליוני דולרים" אין לו כל משמעות מול הראיות (מכלול) העדויות שבפניי, מחד ומאידך, מהעדר ראיות מהותיות שיכלו להוכיח עיסוקו האינטנסיבי בזמן הרלוונטי. ניכר היה כי הראיות שהציגו/התשובות - הוצגו/ניתנו מתוך נסיון להסיט הזרקור מהעיקר: מהעדר ראיות למעורבותו/השקעתו בעיסוקיו שלבר הנאשמת. כך גם לא הציג הנאשם 3 (או הנאשם 2) ראיות על 100,000 ₪ הלוואה, או על הקלטה שיש לו(הנאשם 3) או סרט להוכחת טענותיו(הנאשם 2).

גם לטענות בדבר שכירות במשרדים - הרי עסקינן בחוזה שחתם הנאשם 3, לתשלום ע"י הנאשמת, כשהנאשם 3/חברה שלו(אחד מעסקיו) משלמת את דמי הניהול - והיכן ראיותיו לכך??

די ב"פועלו" של הנאשם 3 בשם הנאשמת (או הנאשם 2) - "העברת הפעילות" של העוסק, הבאת לקוחות, ניהול מו"מ עם טרם הסכמים, שימוש בתואר מנכ"ל בנאשמת (גם אם לא היה מנכ"ל / לא חתם), שימור הלקוחות אח"כ, פעולות פיננסיות כאלה או אחרות, התקשרויות בשם הנאשמת, מתן הלוואה לנאשמת [שהרי לכאורה לא נטען כי הנאשמים "העסיקו" העובדים שבכתב האישום וממילא, לא הם (אישית) ששילמו לעובדים]. כמדומה, די בעדות הנאשם 2, שהתייחס לנאשם 3 כ"מנכ"ל" בעוסק מורשה (של אנזור) - כדי להבהיר כי היה מנהל (מנכ"ל) גם בנאשמת, ובדיוק כמקודם (עמ' 122 לפרוטוקול).

כך ראוי להזכיר כי הגם שהנאשמת "יוצגה" בדיון הראשון ע"י המפרק (כולל ח.נ.) - לא העיד בפני המפרק ולא הוצגו בעדותו מסמכים כלשהם, כשהנאשמים טענו כי בשל הפירוק אין ביכולתם להציג ראיות שיפריכו טענות המאשימה... ומנגד, "בלי משים" טען הנאשם כי הציג מסמכים (גם) שקיבל מהמפרק. ממילא, אין לקבל הטענה, כביכול, אין לנאשמים היכולת להציג ראיות מסוימות. ודאי כשלא רק שלא העידו את המפרק, אלא, למצער, אף לא הציגו ראיה כי אכן סורבו. הנאשמים "הסתפקו, בהטלת האחריות על העדר ראיות - על המאשימה.

ועוד באשר לנאשם 3 - לא הופרך כלל מינויו כמנהל עסקים ומוסמך לחיבה "בכל עניינה ועסקיה" (מ/4), מיד בסמוך להקמת הנאשמת, שימוש של הנאשם 3 במ/4 בהתקשרויות הנאשמת וממילא, מעולם לא בוטל! (ובהקשר זה העיד גם ישועה). בל נשכח גם כי הנאשם 2 העיד כי הנאשם 3 הוא שחתם על הסכם שכירות מ-3.2010, יום לאחר הקמת הנאשמת (עמ. 150) - וזה, בוודאי, אינו "לקוח" ואין מדובר בעוסק המורשה! ודאי כך באשר למ/4, בו שם הנאשם 3 הוסף בכתב יד. "קשה" לקבל שמנהל/בעלים - "לא שם לבו" ופשוט חתם על הסכם, ודאי כך, על "כתב ערבות" אישית/חתם ב"מקום"/"בשם" הנאשם האחר?!

כך, לא שוכנעתי כי הרישומים בהסכמים השונים שהוגשו, לפיהם "הנאשמת באמצעות מנהלה", הנאשם 3 (מ/31, 65; נ/3), או השימוש בחותמת של הנאשם 3 (מ/31; ודאי אם היא "מתקופת העוסק המורשה"), או אזכור פניות אליו/נוכחותו בישיבה (מ/10) - נעדרי בסיס, או כי עובדתית, היה זה "הנאשם 2" שהיה, חתם, הציג, השתתף בפגישה וכיוצ"ב. ודאי לא נסתרה עדות הנאשם 2 בנדון כי מדובר בחתימתו/פעולותיו של הנאשם 3 ! וכלל לא הוכח שהשתמש בה, הנאשם 3, רק שבוע, שהרי מ/31 קודם למ/4!!

לכל אלה, מצטרפות עדויות ישועה, דוד ועדויות העובדים ואם לא די בכל אלה - ולטעמי די, ע"מ להסיר כל ספק, ודאי סביר - בא הנאשם 3 והעיד כי השקיע בנאשמת ומשכך, ביקש סיסמא וחתימה בבנק (עמ' 119, 123); אין לשכוח כי קיבל משכורת (הוא ואף רעייתו) ורכב. בפועל, לא ממש הוכיח את טענותיו בעדותו (ובסיכומיו) גם לא בהפנייתו לנספחי הנאשמים (די אם אפנה לנ/19..). [אגב, לא הובהר מדוע, או מכח מה, נטען ביחס לביבי כי "לא יכול להיות ספק במהימנותו ובחוסר הפניות שלו"? (ואין בכך, חלילה, כדי לומר, שהיה לא מהימן !) התייחסותי בהכרעה היא עניינית, למה שהוכח/ לא הוכח].

אין חולק גם כי בעל הניסיון והידע העסקי הוא הנאשם 3, כשהנאשם 2 היה קודם לכן, "רק" שומר/ מפקח/ עובד בעוסק מורשה. מי שהגה הרעיון להקמת הנאשמת ויצר הבסיס לה, ובפועל את עיסוקה/עסקיה היה ובתקופה הנדונה - הנאשם 3.

כאן המקום לציין כי אין שחר לטענת הנאשמים בסיכומיהם, כביכול, "התנהגות" הנאשם 3 הביאה להגשת כתב אישום כנגדו/משאבי המאשימה שהוקדשו לכך - הקדשת המשאבים נבעה מהכחשתו העובדה בכתב האישום, בהתייחס אליו, חרף כל הראיות שהוצגו ע"י המאשימה. תמוהה אף טענת הנאשמים בסיכומיהם (סעיף 38.2 הקטע המודגש) - שהרי כך לא הוכח בפניי.

[באשר ל"התנהגותו" בחקירה - זו תידון בדיון באישום השביעי].

יובהר, אין ההליך עוסק ב"נושא משרה בתאגיד" - אלא ב"מנהל פעיל" בתאגיד.

המאשימה לא טענה שהיה מנהל החברה בפועל. בכתב האישום נטען כי "שימש כמנהל פעיל בנאשמת יחד עם הנאשם 2" (ההדגשות הוספו) - ואין האחד דומה לאחר...

בהעדר גרסה עובדתית (משניתנה הכחשה כללית), הרי טענה כי לא נחקר זה או אחר, ודאי "טענה מקדמית", אין להן מקום. (למעלה מן הצורך, באשר ל"הפניית החץ" כלפי אנזור - די בעדות ישועה כדי להבין מדוע לא נחקר).

בל נשכח כי מ/31 נערך ע"ג נייר סמליל של הנאשמת.

מעניין לציין כי אם טען הנאשם 3 שאף אחד לא ידע מספר הנייד שלו (אגב, לא ציינו בפניי) - הרי ע"ג החשבונית למועדון הספורט (30.11.12) מופיע מספר נייד עם שמו, כזה שמופיע ע"ג מ/4 ב' (7.2.11) - כשלא הוכח בפניי כי שייך הוא למאן שהוא אחר...

מסמכים רבים אכן הוגשו בפניי, אך אין בפניי "אלפי מסמכים אחרים של החברה עליהם חתם אהרון" - מחד ומאידך, בנסיבות שתוארו והתנהלות הנאשם 3, לא כ"כ "ברור" כיצד ניתן היה כי המאשימה תבדוק "מהימנות" טענתו של הנאשם 3 כי חתימתו על מ/26 אינה שלו, ודאי כך, בהתייחס לעדות הנאשם 2. ודאי וודאי כך, כשהנאשם עצמו, לא טרח להפריך הנטען ומעדויות הנאשמים.

לא הוכח בפניי, ומכל מקום אין בפניי ולו בדל ראייה, כביכול, בזמן אמת, מספר פעמים, הביע הנאשם 3 את מורת רוחו מדרישותיו של הנאשם 2 כי ישמש כמנהל בנאשמת. שוב, אף לו כך, אין בכך לשנות מהיותו "מנהל פעיל". ואם הפנו הנאשמים "לראייה" בהקשר זה למ/51 (6.2011) - האומנם במשך שנה וחצי, לא "הבין" הנאשם 2 את מורת רוחו של אחיו!

ולטענת הלוואה כאמור - לא הוכח ע"י הנאשמים באסמכתא מועדה, לא הוכיחו זכות החתימה בבנק שקיבל הנאשם 3 בעקבותיה (או אם עשה או לא שימוש בזכות זו...). המאשימה אכן לא הביאה בדל ראייה כי הנאשם 3 ביצע בפועל תשלומים מטעם הנאשמת, פשוט משלא כך טענה!

במ/61 טען הנאשם 2 כי הוא נוהג "לקשקש" חתימתו אם זה לא צ'קים וכך גם אחיו, הנאשם 3. משמע, חשיבות רבה יותר יש להעדר הוכחה של הנאשם 3 לכך שלא "חתם" ולא קשקש" - ודאי לא נסתר כי חתם על מסמכים שונים של הנאשמת ומטעמה... (הגם לא הוכח כי כך נהג גם על המחאות...).

ולטענה באשר לעדות פרטוק (ומ/10; 40.10 לסיכומיהם) - "אין יסוד סביר להניח" - אין בטענה יסוד כלשהו, שהרי הפגישה היתה עמו, כמנהל בנאשמת - בלא קשר אם "מנכ"ל" הוא אם לאו, שהרי גם "מנהל מכירות" (כנטען שם) הוא מנהל...

ועוד - לא פנייתם לנתבע 3 לשעצמה, היא הראייה - עדותם על המענה שנתקבל ממנו, על תשובותיו וטיפולו - אלה דווקא הוכחו ומוכיחים את שנדרש.

לא הוכח "בלבול" של העובדים, ביחד לתפקידו. הוכח עם זאת מעדות העובדים כי היה אכן מנהל פעיל בנאשמת.

ולעדות קוצ'רגין - לא הוכח באסמכתאות, טענה מהנטען, כולל לא עדות השמועה (סעיף 44.1).

[וכללית (לפרק ד' בסיכומי הנאשמים) - יש לומר בקצרה - לא הוכחו גם עיקולים/הוצאות /טענה כי "המאשימה" אשמה בנפילתה של הנאשמת או בחדלות פרעון/ואף לא באסמכתאות ל"מעורבות" חצי חנים וכו'].

מכל אלה - הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם 3 היה מנהל בנאשמת, ודאי מנהל פעיל יחד עם הנאשם 2.

האישום הראשון

אין חולק כי הנאשמת נתנה שירותי שמירה ואבטחה, במספר אתרים בשנת 2012, עד תחילת 2013 ל"עינת", ל"מיתב" ול"מועדון הספורט" (כמפורט לעיל בעדויות), אין חולק כי לנאשמת לא ניתן רישיון לכך ובפועל עד לתום העדויות, לא הוצג בפני רישיון כאמור.

אין חולק כי הנאשמים פעלו להשגת רישיון כאמור, הוגשה בקשה, הומצאו לאגף ההסדרה מסמכים - אך בעדותם לא נטען (וממילא לא הוכח) כי במועד האישום - החזיקו ברישיון.

הוכח בפני כי הנאשמת נתנה שירותי שמירה ואבטחה ל- 3 מזמינות (לפחות; כמפורט לעיל, כשהנאשמים אישרו בפני עובדות אלה, כעולה אף מעדויות המאשימה: מזמינות /עובדים).

אין ממש חולק כי לנאשמת לא היה רישיון כאמור.

צודקת המאשימה והעובדה כי הנאשמת כקבלן נתנה שירותי שמירה ואבטחה למזמינות, באמצעות העובדים (גם אלה שבאישום) ובתקופה - לא נסתרה.

לא נסתרה אף התע"צ (מ/40), קרי: גם נכון ל- 11.15 (טרם הגשת כתב האישום) לא היה לנאשמת רישיון קבלן כ"א/קבלן שירות.

כך גם לא נסתר כי הנאשמת הגישה פעמיים בקשה לרישיון (21.9.10; 4.10.11) וכי פעמיים נסגרה הבקשה

(16.3.11; 4.12.11).

לענייננו, לא נסתרו מסמכי המאשימה ועדות ביטון להתנהלותה מול הנאשמים בהקשר זה (כולל מ/4 ב').

הוכח איפוא כי הנאשמת, והנאשמים כמנהלים בה, ידעו על העדר רישיון ואעפ"כ, המשיכו ליתן שירות כאמור, שניתן באמצעות העובדים (ועשרות עובדים אחרים; ממילא, בהגשת הבקשה למתן רישיון לנאשמת, ידעו שאין לה רישיון), וכך פעלו עד לבקשת עובדיה לפירוקה. הנאשמים 2-3 באמור.

ואף אם ניסו הנאשמים להוכיח כי עשו הכל ע"מ לקבל הרישיון - בהכרח, לא עשו את כל המוטל עליהם ע"מ למנוע העבירה, שהרי בכל זאת נתנו שירותים כאמור, ללא רישיון!

לא הוכחה טענת הנאשם 2 בעדותו כי נאמר לו כי "בינתיים הוא יכול להמשיך בעבודה כמות שהיא" (ס' 75 לסיכומיהם), אף לא הוכח כי הנאשמת הציגה את "כל המסמכים הנחוצים לקבלת הרישיון" (שם סעיף 77) - מה גם שהאחד סותר את האחר, שהרי נטען כי בסוף הראיון נתבקש להציג י"כ לנאשם 3. ודאי לא נסתרו הודעות אגף ההסדרה לנאשמת.

אוסף ואזכיר כי מעדות הנאשמים ברי כי ידעו שאין רישיון, ומנגד, בכ"א מהודעות האגף, הוברר ובהדגשה כי עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון, מהווה עבירה פלילית, כשאין חולק כי מעולם לא הוצג לאגף יפוי כח כאמור, שהוא "כל שנתבקש".

אף לו הוכח בפניי (באסמכתאות ממש) כי הנאשמים פעלו לביצוע התאמות פיזיות של משרדה של הנאשמת - הרי ברי כי המשיכה ליתן שירות בלא שניתן לה רישיון ודי לכך, בכל האמור לעיל (כמו גם בסיפא סעיף 77 לסיכומי הנאשמים) שהרי אם המתינה הנאשמת, ברי כי בתקופה הנדונה - לא היה לה רישיון לפעול כקבלן שירות.

אזכיר עוד כי אם ביקשו הם "לרפא" הפגם/ים שבהמשך עבודתם, ללא רישיון - הרי ברי דווקא מנ/3 (כזכור, הוגש ע"י הנאשמים) כי ידעו המה כי אין רישיון כאמור (בשונה מ"שמש") (ודי לכך, ולא רק, ב"הואיל" הראשון) - ומנגד לא הוצגה בפניי ראיה כי העובדים היו "עובדי שמש" - אלא ההפך. למעלה מן הצורך, על פניו עולה מנ/3, כי סותר הוא גרסת הנאשמים להוצאות לצורך בניית מחסן נשק (ומוקד?), כשממילא, לא הוצגה ולו אסמכתא אחת לטענת הנאשמים בהקשר להוצאותיהם.

הנה כי כן - הוכח בפניי, מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת פעלה כקבלן שירות וללא רישיון, וכי הנאשמים 2-3, כמנהלים בפועל ("ולמצער", ידעו כך גם כ"עובדים"/שומרים בנאשמת) פעלו אף הם כאמור.

האישום השני והשלישי

אין חולק כי הנאשמת העסיקה את העובדים שבאישומים אלה בתקופה הנדונה. אף אין חולק כי שכרו של כ"א מהם כנטען באישומים (ארנוביץ 7-8.12; צ'ומק 11.12; ברסצ'ין 9.12; שצ'רבטוב 9.12; גילבורד 7-8.12) -

לא שולם.

לא נהיר מדוע סברו הנאשמים כי משמעות (בשלב זה או אם בכלל) יש ל"יחס" בין החודשים הללו ל- "172 חודשי העבודה מצטברים של כל חמשת העובדים..." ואין עסקין בתקופה "זניחה" - כך או כך, אין להקיש מכך "יסוד סביר להניח"... (סיכומיהם סעיפים 78 - 81). כך גם אני מקבלת טענתם כי רק "לכאורה בוצעו העבירות" דנא - תוך "הסתמכות" על כך כי שצ'רבטוב וברסצ'ין קיבלו כספים מעינת, או כי ארנוביץ או שצ'רבטוב או צ'ומק קיבלו פס"ד כנגד הנאשמת/או כי קיבלו כספים מהמל"ל - ברי כי בכך מקבלים עליהם הנאשמים כי לא מדובר "לכאורה בעבירה", אלא, בעבירה שהוכחה, שהרי לא הנאשמת שילמה שכרם (ובמועד, כחובתה כמעסיקה עפ"י החוק), מה גם שהשכר ככל ששולם, שולם בהלנה אינהרנטית.

מנגד, לא הוכח כי שכרם שולם ע"י עינת, אלא - כי קיבלו "מקדמה" (ומקדמה, משמעה, ע"ח שכר עתידי ולאחר עבודתם בעינת) ולא הוכח כי עינת שילמה מכספים שהגיעו לנאשמת מעינת! ממילא, לא הוכח ולא שוכנעתי בסיכום כאמור, שהושג כביכול, בין הנאשם 2 לעינת.

אף לו כך הוכח - ברי כי לא הוכח בפניי כי הנאשם 2 הכין מעטפות ובהן כספים במזומן לתשלום שכרם של העובדים, לא הוכח כי שילם למי מהעובדים שבאישומים את שכרם, לא הוכח מתי שולם כטענתו לכ"א מהעובדים ואף לא כי שילם את מלוא שכרו של כ"א מהם. למצער, אף לא הובאו בפניי אסמכתאות כלשהן למשיכת "מזומן" מחשבון כלשהו, שאיפשר לנאשם 2 לשלם (ולמי) כטענתו. לא הוכח כי כך עשה מתוך הלוואה כנגד משכון דירת הוריו. אף לא הוכחה מעורבותו של הנאשם 3 בהשגת הסכמה כאמור. [ובהקשר זה, אם לא שימש כמנהל פעיל בנאשמת, מה לו כי יפעל הנאשם 3, כטענתו, ע"מ לשכנע את עינת /לקלוט לשורותיה מעובדי הנאשמת?!].

במכלול הראיות שבפניי הוכח כי עברו הנאשמים את העבירות שיוחסו להם באישומים השני והשלישי.

האישום הרביעי

בכתב האישום נטען כי הנאשמת ניכתה במהלך כל שנת 2011 (חודשים 1-12) משכרו של ארנוביץ לקרן הפנסיה "מנורה", כספים שלא הועברו בפועל למנורה. עוד נטען כי בחודשים בשנת 2012 (חודשים 1-8) ניכתה הנאשמת משכרו של ארנוביץ לקרן הפנסיה הפניקס, כספים שלא הועברו לפניקס.

עוד נטען כי הנאשמת ניכתה משכרו של ברסצ'ין בשנת 2012 (בחודשים 1-8) עבור הפניקס, אך לא העבירה אותם לפניקס. (הכל כמפורט בנספח ג' לכתב האישום).

יאמר מיד כי קשה לקבל טענות הנאשמים בסיכומיהם, הן בהתעלם **לחלוטין** מהעדויות שנשמעו בהקשר זה, תוך הפנייה לדברי הנאשם בעדותו בפניי - לא אדע כיצד לאחר שנשמעה עדותו יכלה המאשימה לפנות למפרק ע"מ "לבסס ההאשמות מעבר לספק סביר".

עולה לכאורה כי לתפיסת הנאשמים, טענה של נאשם, לכשעצמה, די בה כדי לעורר ספק סביר - ולא היא, ודאי כך, כשעדות זרוג בנדון כלל לא נסתרה. עוד אזכיר כי הודעתה ניתנה לקולבקאר, כחצי שנה לאחר שניתן צו לפרוק הנאשמת.

מנגד, אין חולק כי זרוג לא העידה, לאור הסכמת הנאשמים לוותר על עדותה וממילא - "ניטלה" מהם האפשרות להוכיח כי "חלק מהתשלומים הועברו בניגוד לטענת המאשימה".

עוד אזכיר כי "רק שני עובדים" - אינו טיעון שראוי כי ישמע.

ועוד - טענת הנאשמים כי המאשימה חדלה משמעותית בכך שלא פנתה למפרק לקבלת האסמכתאות לטענתם כי הנאשמת העבירה חלק מתשלומי הפנסיה - אף היא אין בה דבר, שהרי המועד להעברות (ולו האחרון, כאמור בנספח ג' לאישום) הוא 10.12 - בעוד שזרוג כאמור מסרה הודעתה יותר משנה אח"כ ולאחר צו פרוק - כשהנאשמים לא טענו בת/56 כי העבירו את אותו "חלק" נטען.

לכל אלה - אוסיף מהעדויות האחרות בנדון:

עדותיו של ישועה כה ברורה היתה ולטעמי סתרה כל טענה אפשרית/שהועלתה (וסתמית) של הנאשמים: מדובר בעובד הנהלת חשבונות שהתריע, שהכין ההמחאות לתשלום, שהעביר לנאשמים, המחאות שלא נחתמו ומכל מקום, ברי כי לא הועברו. לא זו אף זו - ישועה התריע בפני הנאשמים על החובה לפעול כדין וכי מדובר בעבירה פלילית (ולא נדרשתי לעדותו בדבר המענה שקיבל מהנאשם 3). עוד יש משמעות לדבריו לפיהם עוד ב- 2011 הפסיק ההפרשות לעצמו, מה שלא גרם להפסקת ההפרשות ליתר העובדים.

מנגד, הנאשם 2 בעדותו אכן הודה כי היה ער לאמור, עד כי העיד שישועה אף צעק עליו(המנכ"ל??) ואף שהכין צ'קים, לא חתם על כולם כי ידע שיחזרו (לא התייחס בתשובתו זו דווקא ספציפית לתשלומי הפנסיה, אך "די" בה הן לפנסיה והן לשכר).

ובאשר לנאשם 3 - הגם שטען בפניי כי "יכול להיות" שטען בפני האכיפה כי הניכוי הוא אוטומטי וכי "כשראינו זאת העובדים קיבלו כספים בחזרה והתנצלות" - מעבר לכך שלא הוכח הנטען (ולו שם), קָשר עצמו בפועל, בדבריו אלה, לידיעה, למעורבותו כמנהל בפועל, לאחריותו ככזה לעבירה.

אוסיף ואבהיר - מי המציג עצמו כמנהל עסקים, בעיסוקים חובקי עולם, עתירי ממון, בתחומים שונים ובמעורבויות כאלה או אחרות במגוון עסקים וקשרים ומי שהציג עצמו במשך שנים כמנכ"ל העוסק המורשה (ויודע שאין דבר כזה מנכ"ל בעוסק מורשה) - ממש ממש לא שכנע אותי כי לא ידע בתקופה הנדונה על החובה להפריש לפנסיה לעובדיו, ודאי לא - על העובדה כי אינו יכול להמשיך לנפות משכר העובדים ולא להעביר הכספים לקרן הפנסיה לזכותם - אלא ההפך. שוכנעתי כי ידע היטב על התנהלות זו, ולא הוגשה ולו בדל ראיה כי מתי שהוא, אכן הוחזרו הכספים לעובדים (מה שממילא נסתר הן מגרסת זרוג והמסמכים והן מעדות ישועה ומעדות וודבוז; מ/21).

ראוי להזכיר עוד כי משהוגשו, כעולה ממ/61 מסמכים (מהמפרק/מביתו של הנאשם 2 - ראה שורות 6-15!) - ודאי אין לקבל הטענה השזורה בהגנתם, הן באשר ל"מחדלי המאשימה" בכך שלא הציגו מסמכים/עדות המפרק - מחד ומאידך, אין כל בסיס לטענה כי רק אלה נתקבלו מהמפרק (או המסקנה: כי יש אחרים שיוכיחו חפותם/ המפרק סרב למסור אחרים), ודאי וודאי כשלמדנו כי הנאשם החזיק מסמכים בביתו?!

ולענייננו - הוצג בפניי עותק המחאה נכון ל- 2.2012 - אך אין כל ראיה כי ההמחאה שנזכרה שם (ע"ס 21,374.3 נ) נפרעה (עסקין בהפרשות ל- 1.12).

הנה כי כן הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמים עברו העבירות שיוחסו להם באישום זה.

האישום החמישי

הנאשמת לא מסרה לצ'ומק (10-11/2012) ולממין (3-6/2012) תלושי שכר כמפורט.

הנאשמים הכחישו הנטען.

צ'ומק וממין אישרו הנטען באישום הן בהודעותיהם (מ/78; מ/18) והן בעדותם בפניי.

הנאשמים טענו כי "האחריות" על העובדים, שיכלו לדרוש אותם, או מהמזכירה, או מבני, או להגיע למשרד הנאשמת לקבלם. כך העיד גם ניברט כי היה מביא התלושים למקום העבודה וכ"א יכול היה לקבלם.

אין באמת חולק כי בפועל לא נמסרו לעובדים הנ"ל, התלושים הנטענים.

הטענה כי בעבר נהגה הנאשמת להעביר התלושים בדרך כזו או אחרת או כי יכלו לדרוש אותם מניברט/מאוקסנה/מהנאשמים/מהנאשמת - לאו טענה היא, ודאי אין בה סתירה לעובדות האישום, קרי: כי לא מסרה התלושים לעובדים ובחודשים האמורים.

ודאי לא הרימו החזקה שבחוק.

ולטענת הנאשמים בסיכומיהם - יכול שעסקין במעסיק שהעסיק מאות ועשרות עובדים, ושהיקף התלושים השנתי שלו הוא למעלה מפי מאה (מ- 5 התלושים) - אך אין בכך כדי לסתור העובדות עצמן, מחד ומאידך, לאור החשיבות שבחוק (ובהתאם החזקה) - אין מקום לטענת "זוטי". אין בעדות הנאשם 2 או ניברט כדי לסתור העובדות שהוכחו ע"י המאשימה.

גם "הטמעת שיטת עבודה" לפיה ניברט היה מביא התלושים לעובדים, כי פעל כך באופן עקבי, או כי אלה הופקו עוד ב- 8 או ב- 9 לחודש (כעדות ישועה) אף היא אין בה דבר לענייננו, שהרי לא נסתרה הטענה כי לא קיבלו הם את התלושים הנטענים. ומנגד, ניתן היה להבין כי "השיטה" לא כ"כ הוטמעה - הן משלעיתים נמסרו התלושים לעובד כלשהו, ע"מ שימסרם לאחרים, או "שהו" הם במגירה, או באתר העבודה (לדוגמא, במשרד וועד הבנין), או הובאו אחת לחדשים-שלושה... כך אף אם "המתינו" במשרדי הנאשמת - אין בכך כדי "מסירתם" לעובדים, שכזכור, אינם עובדים במשרדיה.

אין להתעלם מעדות העובד שטען - מה יסייע לו התלוש, כשלא קיבל שכר...

הנה כי כן - הוכח בפניי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים עברו העבירה שבאישום זה.

האישום השישי

נטען כי הנאשמת, שהעסיקה את 5 העובדים שפורטו ובתקופת העסקתם, כשבסיום העסקתם עמדה לכ"א מהם יתרת חופשה לפדיון, שלא שולמה, והכל כמפורט ומחושב בנספח ד' לכתב האישום.

הנאשמים כפרו באישומים (לא נתנו גרסת עובדה ולא העלו טענה כלשהי, טרם סיכומיהם).

אין חולק כי העובדים אישרו הן בהודעותיהם (ארנוביץ מ/50; צ'ומק מ/79; ברסצ'ין מ/40; שצ'רבטוב מ/80; גילבורד מ/74) והן בעדותם בפניי, כי עם סיום עבודתם לא קיבלו פדיון חופשה.

ובאשר לטענות ביחס לגילבורד - אין חולק כי בכתב האישום בציון החודש נפלה טעות. אין חולק כי העיד (באכיפה מ/16) ובפניי, כי עבד עד סוף ספטמבר ולא קיבל (גם) פדיון חופשה, כשתלוש שכרו ל- 9.12 הוצג (הוא חלק מ/74 ובו מצוי רישום אכן לפדיון חופשה).

הנאשם 2 בעדותו בפניי טען כי שילם מה שניתן, כי אינו יודע אם קיבלו העובדים פדיון חופשה אם לאו, לא יכול להתייחס לעדותם כי אין לו ניירת.

הנאשם 3 טען כי לא היתה לו נגיעה לעניינים אלה (כספים) בנאשמת.

הוכח בפניי כי הנאשמת לא שילמה לעובדים האמורים את פדיון החופשה המגיע להם בסיום העבודה.

אציין כי הנאשמים כלל לא התייחסו לנטען בסיכומיהם, למעט הטענה כי בשל מצבה הכלכלי של הנאשמת, לא יכלה לפדות החופשה וכשהוסיפו וטענו כי מדובר "באינפלציה של אישומים" - שכן מדובר למעשה באותו מעשה, אי תשלום שכר ואי תשלום פדיון חופשה - שאינם יכולים להוות בסיס לריבוי אישומים. באשר "לאחריות המנהלים

ברור שבמצב אליו נקלעה החברה... לא היו בידי המנהלים כלים זולת הפניית העובדים...".

מכך עולה בבירור כי אין הנאשמים חולקים על חבותם כאמור, תוך ש"נסמכים" הם על כי לא שילמו שכר בסיום העבודה, מחד ומאידך, כי לא יכלו לסייע לאור מצבה הכלכלי של הנאשמת, שהפכה לחדלת פרעון וכי כל שיכלו הוא להפנות העובדים לתבוע זכותם מהמל"ל (תוך שהפנו לעדות ארנוביץ).

עוד עולה כי אין הנאשמים חולקים על ובפועל, מסכימים לטענת המאשימה באשר לטעות העובדתית בדבר המועד ביחס לגילבורד (קרי: כי לא שולם לו פדיון, יום עבודתו החל מאוקטובר 2012 (ולא אוגוסט/ספטמבר 2012) (ומשאין ההליך דנא עוסק בסכום גופא - בהכרח, אין כל משמעות לטעות האמורה).

הנה כי כן - ומשאיני מקבלת טענת הנאשמים כי חדלות הפרעון היא הגנה מפני אחריותם, ודאי משמאחרת היא לסיים יחסי העבודה, למועד החבות, ומשלא הם יזמו החדלות, אלא, דווקא, חרף הקשיים הנטענים המשיכו בהעסקת העובדים דנא ומשעסקין בחבות ובעבירות שאינן בבחינת אותו "מעשה" וממילא, עסקין ב"עבירה" שעילותיה וביסוסה אחרים מאי תשלום שכר (הגם, יכול שתהא חפיפה בינם במועד) - ומשאין הנאשמים יכולים "לרחוץ בניקיון כפיהם" בטענה בדבר ההפנייה למל"ל לתשלום (שהרי ולו כך ביחס לכל העובדים, יש בכך הוכחה, כי הם לא שילמו לעובדים ומשמאחרת ההפנייה למל"ל לחבות הנאשמים) - אני מרשיעה הנאשמים בעבירות שבאישום זה.

אציין עוד כי לא שוכנעתי כי יש רלוונטיות לענייננו לטענה כי הנאשם 3, לא עסק בעניינים כספיים (כאיזכור המאשימה, בסיכומיה), ודאי לאור קביעותי לעיל ביחס לנאשם 3, כמנהל בפועל בנאשמת, מחד ומאידך, לאור טיעוניהם של הנאשמים בסיכומיהם, כמודגש לעיל.

האישום השביעי

אישום זה מתייחס לנאשם 3 בלבד ונטען בו כי הנאשם 3 הפריע למפקחי האכיפה בבצוע מלאכתם נאמנה, במחדליו ובמעשיו, ב- 6 ארועים, כמפורט להלן:

ארוע ראשון: 3.9.13 קיבל דרישה להמצאת מסמכים לאכיפה מ- 15.8.13 עד ליום 12.9.13 המסירה בוצעה ע"י שליח, כשהנאשם סרב לחתום על הדרישה, אך הנאשם לא המציא המסמכים שהתבקשו, עד למועד 12.9.13 ("המועד").

ארוע שני : ב- 10.4.13 הגיע קולבקאר לכתובת הנאשמת באריה שנקר 3 פ"ת שם פגש באדם, ששאל את קולבקאר מה הוא מחפש במקום וכשנענה: את משרדי הנאשמת, שאל מה הוא צריך מהחברה ובתגובה ביקש ממנו המפקח להזדהות. בתחילה סרב ואח"כ מסר כי שמו "בני ניבר" שעבד בעבר בחברה, אך כיום יש עו"ד המטפל בפרוק החברה; משהתייצב לחקירה תחת אזהרה, הוברר שזה הנאשם 3 עצמו.

ארוע שלישי: ב- 13.4.14 התייצב הנאשם 3 במשרדי האכיפה, בלי שתואמה עמו פגישה או מועד לחקירה, קיבל דרישה להמצאת מסמכים וזמן לחקירה תחת אזהרה, ליום 11.5.14. הנאשם לא המציא המסמכים ולא התייצב לחקירה, בלא שיצר קשר עם האכיפה בע"פ/בכתב. למען ההגנות, צוין כי כשנחקר ב- 26.5.14 לשאלת המפקח בנדון השיב כי אבא של חבר נפטר ו"ברח לו מהראש" להודיע.

ארוע רביעי: ב- 11.11.14 פגשו המפקחים קולבקאר ופסטוביץ בנאשם 3 ומסרו לידיו זימון לחקירה תחת אזהרה לחקירה ב- 23.11.12 (צ"ל 2014). הנאשם 3 חתם על הזימון, אך מיד אח"כ קרע את החלק של אישור המסירה עליו חתם, חרף הפצרות המפקחים שלא יעשה כן.

ארועים חמישי ושישי: הנאשם התייצב לחקירה ב- 23.11.14, נשאל אם מקליט החקירה, מחשש לשיבוש הליכי חקירה, סרב להשיב לחוקרת ובשלב מסוים אף צילם אותה במהלך החקירה. המפקחת נאלצה להפסיק החקירה. אז התבקש ע"י גנק להמתין לבוא שוטר עד שיחפש עליו ובשלב זה עזב הנאשם את חדר החקירות. בטרם עזב את משרדי האכיפה, ביקשו המפקחים למסור לו זימון נוסף לחקירה למחרת, 24.11.14, אך הנאשם סרב לקבלו ועזב המקום.

הנאשם הכחיש הטענה כי הפריע למפקחי האכיפה כנטען, הוסיף וטען כי אין האישום מגלה עבירה וכן טען לפגם בהוראות החיקוק, משהמאשימה ציינה את סעיף 15 לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987, שהינו סעיף המייחס אחריות לנושא משרה בעוד שהעבירה המיוחסת לנאשם 3 באישום זה היא עבירה אישית ולא לנאשמת.

אין בפניי ולו בדל ראיה כי הנאשם 3 המציא מסמך כלשהו שנדרש להציגו.

אף אין בפניי כי כל המסמכים אצל הכונס ולמצער, כי לא ניתן היה לקבלם;

ודאי כך, כשהתיימר "לכוון" את הכונס כי ידאג קודם לזכויות העובדים.

ודאי וודאי כך, כמי שבשל קשריו, מנע הוצאת אמו מביתה, מחד ומנגד, מעדויות ההגנה לא עלה כלל כי עסקין באדם שאינו יודע/מבין/רואה, או חלילה, חסר "פרוטה" עד כי לא יכול היה להגיע לחקירה אלא אם ישאו בעלות נסיעתו (או יום עבודתו), כטענתו.

ככלל - התרשמתי מהראיות והעדויות שבפניי כי עסקין באדם חלקלק ומניפולטיבי, שיכופף העובדות והמציאות לפי צרכיו בעת נתונה; לא שוכנעתי, ומצרה אני לומר, כי עסקין באדם דובר אמת!

אין חולק כי בהתנהלותו כמכלול, גרם להשחתת זמן ומשאבים, שלא לצורך, לרשות האכיפה, כשראויה אכן לשבח התנהלות המפקחים, עת לא "נפלו" בפח שנדמה כי ביקש לטמון להם, באף לא אחד משלבי ההליך.

לא הוכחה בפניי טינה כלשהי שפיתחו החוקרים כלפיו, בעקבותיה כביכול, הוגש האישום כנגדו.

ניתן היה להתרשם ממ/מ 38 ומ/מ 39 כי נהגו בנאשמים באופן הראוי, מה שאין לומר על הנאשם 3.

אין חולק עם זאת כי הנאשם 3 התנהל באופן חריג ולעיתים חצוף (כהגדרתו בסיכומיו).

כללית יצוין לסיכומיו (ולסיכומי הנאשמים) כי נסמכים הם על דבריו/עדויות מה שכלל לא מובן, ודאי כשעסקין במי שלא ניתן היה להתרשם כלל וכלל ממהימנותו. התרשמתי כי כל מילה או פעולה היו לאחר חישוב ו"תחכום", שמא במכלול יצלח להמשיך "בדרכו" ולא יפגע. די אם אזכיר הטענה כי "סביר" יותר שלא יגיע בעצמו למועד 13.4.14 אם לא היה מקבל זימון טלפוני - קרי: כי היתה טעות ברישומי האכיפה. ואתה: האם לאחר המאמצים הלא שגרתיים שנעשו באכיפה ע"מ לאתר הנאשם, לזמנו, לקבל ממנו מסמכים/גרסה וכיוצ"ב - "סביר" שזומן "טלפונית"? (אזכיר כי תשובתו זו סותרת תשובה שנתן ממש בסמוך לה).

סביר שבטעות לא עודכן הרישום, או שסביר יותר שהנאשם הגיע במועד 13.4, לא כי זומן טלפונית, אלא משהמשיך בדרכו הפתלתלה כמוכח (ולא ממש מוכחש!?) - לא שוכנעתי ב"הסתברות" זו בהגיגה. שמא, סביר יותר דווקא, ודאי לאור טענות הנאשם (בפני החוקרים) כי אין לו כסף ע"מ לנסוע למשרדי האכיפה (שמא מצא מאן דהוא שיסיעו למשרדים, במועד בו הגיע למשרדי האכיפה ופשוט הגיע).

כך או כך, התרשמתי אכן כי עשה הנאשם יכולתו להפריע למפקחים בבצוע תפקידם לפי החוק ודי לכך כי עיכב או כי הכביד על פעולתם.

ואבהיר - נאמנים עליי יותר דברי קולבקאר מגרסת הנאשם, באשר ל"פגישה" עמו, כאמור בדו"ח הפעולה של קולבקאר מ- 10.4.13 (מ/5) ומגרסתו אח"כ, כי בפועל עסקין בנאשם.

אין משמעות גם לטענה בסיכומיו לפיה, באותה עת, משרדי הנאשמת לא היו בכתובת שנקר 3 פ"ת ודאי לטענה לפיה "לא היה לו מה לחפש" שם, 3 שנים לאחר שהסתיימה פעילות הנאשמת שם... - "נשכח" ודאי מהנאשם כי זו "כתובתה הרשומה" של הנאשמת אצל רשם החברות, כאמור ברישא דו"ח הפעולה וכעולה ממ/1 (שהוצא ב- 21.2.13).

דוחה אני כמופרכות טענות הנאשם גם בהקשר זה - שהרי לא שכנע אותי כלל וכלל באמינות גרסתו, מחד ומאידך, לא נפגמה כלל אמינות גרסתו-עדויותו של קולבקאר! (ולא רק בהקשר זה).

עוד אוסיף ודאי לא נפגמה גרסת המאשימה מטענת הנאשם כי כלל אינו מעשן, ודאי אינה מפריכה גרסת קולבקאר בדו"ח הפעולה ובעדותו! (בצדק טענה המאשימה כי טענתו בענין, מופרכת ממ/39 סיפא).

ומנגד, בשונה מהארוע הראשון בו אין כל ספק כי הנאשם לא המציא המסמכים ואכן הפריע למפקחי עבודה במילוי תפקידם, כאמור בסעיף 15 ג (ולו הארוע הראשון) - אין בפניי, לטעמי, די ראיות להרשעת הנאשם בארוע השני, הגם שאמינה ומהימנה בעיני גרסת המאשימה, מגרסת הנאשם. צפייה במ/39 מלמדת כי "מסתברת" גרסת המאשימה, אלא שאין בכך כדי הרשעה.

ובאשר לארוע השלישי - ראשית, טען הנאשם כי קיבל זימון טלפוני. משזו הגנתו, אתה כיצד ביקש להוכיחה, שהרי דווקא את רישומי הטלפונים לא הציג בפניי. דבריי לא נאמרים, משחלילה, "התהפך" הנטל, אלא

משמדובר בגרסה שהעלה ולא ניסה כלל להוכיחה. מנגד, אין בפניי (הגם שחומר החקירה נמסר לנאשמים) הזמנה לחקירה למועד האמור! בכל הכבוד, האבסורד מצוי בטענה בסיכומי (ובהדגשה) כי "זו כנראה הפעם הראשונה בה מועמד אדם לדין בטענה של הפרעה לחקירה, בכך שהוא התייצב לחקירה...". אזכיר הפניית לעיל כי מסר בנדון, גם גרסה אחרת.

ואבהיר - אדם מתייצב לחקירה כשהוא מוזמן לחקירה. אין אדם מתייצב אצל גורמי החקירה ברצותו, במועד הרצוי לו. גם העובדה שהתייצב במשרדי האכיפה ונחקר יותר מפעם/ארוכות - אין בה דבר לעניין שבפניי, ואינה סותרת טענות המאשימה.

ובאשר לטענה "במענה" הנאשמים, ובהקשר לאישום השביעי - לא הובהר מהו "הפגם" שנמצא לנאשם בהוראות החיקוק לפיהן הואשם: סעיף 15 קובע "אחריות מנהלים" עפ"י חוק שכר מינימום (ולא אחריות "נושא משרה"), כשהחבות נקבעה גם ל"פקיד" בתאגיד, ובנוסף לכך, סעיף 15 ב הקובע סמכות המפקח וסעיף 15ג(א) הקובע חבות ל"המפריע" למפקח במילוי תפקידו לפי החוק - קרי: אף לו נקבע כי אין הנאשם עונה להגדרת "מנהל" שבסעיף 15!

משעולה כי הנאשם סבור כך, אבהיר כי לפי הוראות חוק הגנת השכר - לו ביקשה המאשימה להעמיד לדין את אנזור או ניברט, כי הפריעו למפקח במילוי תפקידו לפי חוק זה - הגם שנניח שאינם "מנהל" לצורך הענין - ניתנה לה הסמכות לכך כאמור בסעיפי החוק.

הנה כי כן - לא שוכנעתי כלל כי הנאשם זומן לחקירה ל- 13.4.14 - הגם שאין חולק שהתייצב ובמועד זה - קיבל זימון להמצאת מסמכים (עד 22.4.14) וזימון להתייצב לחקירה ביום 11.5.14.

בפועל כאמור אין חולק כי הנאשם לא המציא (כבעבר) איזשהו מסמך לאכיפה ואף לא התייצב לחקירה. לא נעלם מעיניי כי בחקירתו ב- 26.5.14 טען כי היתה סיבה לכך, שכן אבא של חבר נפטר. והנה, לא רק שלא נטען, ודאי לא הוכח, כי הודיע כמתחייב, טרם המועד אליו זומן כי לא יתייצב, גם ב- 26.5.14 עת התייצב לחקירה, לא הוצג בדל ראיה כי אכן "נמנע" ממנו מהתייצב במועד אליו זומן. אין בפניי כי אבא של חבר נפטר או כי היה זה חבר קרוב, או "למצער", מתי כך ארע, עד כי שכח וכו'...

ממילא, אין משמעות גם לשאלה שהוצגה בח.נ. לעד המאשימה ואין משמעות לתשובתו, ובכל הכבוד, לפיה "סבירה" בעיניו "הלוויה" כהנמקה לאי התייצבות. אזכיר כי גם לאחר 11.5.14 - לא "נמצא" לנאשם להצביע עובדתית [מעבר לדבריו (ובעלמא!)] כי "הלוויה" מנעה ממנו מהתייצב...כך גם לא הוכיח טענתו ולו בפניי.

אין חולק כי גם הארוע הרביעי הוכח עובדתית, הן מדו"ח הפעולה, הן מעדות מפקחי המאשימה, והן מאישור המסירה שהוצג והעיקר - מעדות הנאשם עצמו! (ראה סיכומי המאשימה).

אינני מקבלת כי עסקינן בכוונה "להשחיר פניו" - אלא כתאור עובדתי ונכון של ההתרחשות, מחד ומאידך, "נסיונו" של הנאשם ע"מ שלא יהא בידי האכיפה אישור מסירה חתום כדין על ידו. גם המענה כי עסקינן ב"פעולה שאינה מנומסת" - לאו מענה הוא, שהרי מלמדת התנהלותו על מכלול של התנהלות ופעולות שיועדו,

כך או אחרת, להפריע לפעולת המפקחים, להכביד עליה ולהאריכה - שלא לצורך ולא ממין הענין!

ובאשר לארועים חמישי ושישי - אין חולק כי אין בפני עדויות כי הנאשם הקליט או צילם את החקירה/החוקרת. ודאי אין ב"מענה" שנתן - את לא רואה שהטלפון סגור" - כדי מענה; כך גם אין בתאורו בדבר דברים שנאמרו כלפיו או דבריו או פעולותיו "כמגננה" במהלך החקירה - כדי ראייה, כלשהי, כי הצדק עמו בהתנהלותו! היטיב להשיב על כך גנק כי אין הם בודקים מכשיר טלפון נייד, וכי וודאי לא יחפשו על הנחקר באזהרה, אם יש עליו מכשיר הקלטה. הנאשם נמנע ממתן תשובה ברורה לשאלות ברורות בנדון, ולא בכדי בחרו מפקחי האכיפה להפסיק החקירה בשלב זה ולהזמין לחקירה ליום המחרת - זימון, שסרב כאמור לקבלו (ואף לא התייצב לחקירתו); אגב, בעדותו ובלי משים, השיב "וכשאני לקחתי את הטלפון והתחלתי לצלם..." - והנה, **הודה** הנאשם כי צילם את החוקרת, מה שודאי יש בו משום הפרעה למפקח במילוי תפקידו, ודאי, כשהחקירה נפסקה ולמחרת, כאמור לא התייצב.

שוב אזכיר כללית - התנהלותו המתריסה של הנאשם, מחד ומאידך, העדר תשובות ענייניות מצדו, הן שהביאו להפסקת החקירה (כשכאמור, משסרב לקבל הזימון ליום המחרת, לא נמשכה זו).

לכל אלה אוסיף - צפייה(גם שמע) במ/39 מלמדת כי הנאשם 3, אכן הקליט את חקירתו ובהמשך אף צילם בנייד שלו בחדר החקירה (כולל עם מבזק) יותר מפעם אחת. בפועל אף אישר כי הוא מקליט, וכי כדי להפסיק ההקלטה, העוברת למחשב בביתו - עליו להיות בבית. הנאשם 3 אף שינה את מנח המצלמה בחדר החקירות, בהעדר החוקרים...

לאור כל האמור - שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם עבר העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

השתק שיפוטי

לא אוכל שלא להפנות לכך כי הנאשמים 2-3 הגישו מענה לכתב האישום, בבחינת כפירה כללית ולמעט הטענה כי הנאשם 2 עשה כל המוטל עליו למנוע העבירות - לא הועלתה איזשהי טענה עובדתית; ודאי לא הועלתה טענת "השתק שיפוטי" - כשהנאשמים העלו רק בסיכומיהם וכשבפועל, לא ניתנה אף למאשימה, בשל עיתוי זה - האפשרות להגיב לנטען!

חומרה נוספת יש בכך לטעמי בשים לב להיקף ההליך שהתנהל בפניי, שרק בסופו נמצא לנאשמים להעלות טענות, ובבחינת "טענה מקדמית - מניעות".

עיקר טענתם היא כי המדינה היא "אישיות משפטית אחת" ולפיכך, כשבמסגרת הליך משפטי הציגה זרוע אחת של המדינה טענה עובדתית מסוימת, וקיבלה מבוקשה על סמך אותה טענה עובדתית - הרי מכוח הכלל בדבר השתק שיפוטי - זרוע אחרת של המדינה אינה יכולה לטעון טענה עובדתית אחרת בהליך משפטי אחר (הנאשמים מפנים לרע"א 8297/12 הפניקס הישראלי לביטוח בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי; נבו 16/7/13, כלל החל גם בהליכים פליליים; ע"מ(מחוזי נצרת) 56242-05-12 חסוי

בע"מ נ' מנהל מע"מ טבריה ; נבו 6.3.14].

-

ראשית, אין שחר לטענה בהיבטה המשפטית. אין בפני טענת עובדה אחת כלל ועיקר.

דומה טענת הנאשמים לטענת נאשם לפיה, בהליך אחד טענה המאשימה כי ביום "א" בוצע עבירת גניבה בביתו של "ג" ולפיכך, אחר שהורשע, אינה יכולה לטעון בכתב האישום כי "ב" ביצע בביתו של "ג" עבירת גניבה ולו כך באותו המקום.

יתר על כן, טענת העובדה כי הנאשם 3 היה מנהל בפועל ביחד עם הנאשם 2 אינה סותרת את הטענה בהליכי מ"מ ומע"מ (נ/12-10) כי הנאשם 2 היה מנהל בפועל של הנאשמת.

ודאי כך, בעת בה הוגשו מוצגים אלה בראיות הנאשמים, מול טענת "מניעות" כ"טענה מקדמית".

יותר מכך - לטעמי, לא נמצאה כל סתירה בין הטענות, שהרי לעניין המס נטען, כך אניח, עפ"י החוק הרלוונטי, כי הנאשם 2 הוא "מנהל בפועל".

ולענייננו, עסקינן ב"מנהל פעיל" זה ו"מנהל פעיל" זה, כאמור בסעיף 15 לחוק הרלוונטי לנו! עוד יש לזכור, כי אין מדובר בטענת "עובדה" אחרת באותו ענין, שהרי ברי כי שלטונות המס לא חקרו ולא קיבלו מידע מעובדי הנאשמת - בשונה מהעניין שבפניי, מה גם שתכלית החקיקה שונה היא ובהכרח התשתית העובדתית אינה דומה.

ולטענות נוספות

בסיכומי הנאשמים נטען כי התעלמה המאשימה מהדוחות הכספיים של הנאשמת לשנים 2011-2012 - "נעלם" כנראה מהנאשמים כי דוחות מ"מ שהגישו לשנים הנ"ל הוגשו (יחדיו) רק ב- 2015.

עוד "נעלם" מהם כי הגישו בפני את גזה"ד (נ/12) אף הוא מ- 2015, ועשו כן, תוך שהציגו עמוד 25 שם, ככל הנראה, בלי משים, כשעליו כתב יד (של מאן דהוא), הכולל אף רישום "לדבר עם שופן" - עניין מעניין לכשעצמו, ודאי לאור טענות הנאשמים שבפניי, ובלא שיש בכך אינדיקציה מהותית לענייננו, ודאי בהעדר גרסת הנאשמים.

עוד נעלמה מסיכומי הנאשמים התייחסות לגרסת הנאשם 2 בדבר "נטיית" הנאשמים 2-3 "לקשקש" חתימתם.

עוד "נעלם" מעיניהם כי החשבון נפתח אומנם ב- 16.2.12 (נ/10) אך הסדר לתשלום החוב הוא מ- 29.1.15 (נ/17), אך עולה כי הבנק נקט הליכי מימוש למשכנתא (שנרשמה ב- 26.2.12) רק בסביבות 28.3.13, או בסמוך לכך (כאמור שם) - מה שוודאי לא מוכיח "פעילות" כזו או אחרת של מי מהנאשמים, ודאי לא כי "נקטו כל האמצעים הסבירים להבטחת שמירתו של חוק זה" ! - בהתייחס למועדי האישומים שבפניי.

למעלה מן הצורך אזכיר רק מענה הנאשם 3 לאכיפה - כי יממנו לו הסעת/יום עבודתו, מול נסיעותיו לחו"ל ושאר טענותיו/ראיותיו לעניין עיסוקיו בעת האמורה/הכנסתו (כשלא הוצג בפניי דו"ח למ"מ מהעת הנדונה ...).

אציין מול טענת הנאשמים, גם בסיכומיהם, בדבר היעדר יכולתם להציג מסמכים, המצויים בידי המפרק - ומעבר לדבריי לעיל, כי הנאשמת והנאשם 2 הרי יוצגו ע"י המפרק (בנ/12)!!

מעניין לציין כי אם טען הנאשם 2 כי שכרו(מנכ"ל) היה 5/6(אלפים) - הרי כך היה אף שכרו של הנאשם 3.

עוד אציין כי אם טען הנאשם 3 כי הוא מכיר את גילבורד שעבד "אצלנו" 10 שנים לערך - הרי אם נזכור כי אנזור החל בעסק ב-2010, הרי "אצלנו" - לא יכול להיות אחר מאשר בנאשמת, כשהנאשם 3 הוא חלק ממנה(כמנהלה בפועל).

ובאשר למ/5(3.9.12), המופנה אליו), והרי אם לא מעורב ואיננו מנהל בנאשמת, הכיצד ביקש מהלקוחות שיקחו את עובדי הנאשמת ישירות וישלמו להם ולא לנאשמת?? - שהרי בכך הוכיח כי הוא "שלט", כך או אחרת בתקבולי-הכנסת הנאשמת ובניהול עובדיה.

סיכום -

לאור כל המפורט לעיל ובהרחבה, שוכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים עברו העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

טיעונים לעונש ביום 8.1.19 בשעה 08:00.

לצערי בשל עומס בהקלדות והעדר קלדנית - יוצאת ההכרעה עתה.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ט, 19 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.